

АНИТА ЛУС

ДЖЕНТЪЛМЕНИТЕ
ПРЕДПОЧИТАТ
БЛОНДИНКИ ...

АНИТА ЛУС
ДЖЕНТЪЛМЕНИТЕ
ПРЕДПОЧИТАТ
БЛОНДИНКИ...

Превод: Таня Колева

chitanka.info

Лорелай Ли е просто малко момиченце от Литъл Рок, което превзема света като фурия, а целта ѝ е да научи джентълмените, че „може да се чувстваш много много добре от това да целуват ръката ти, но един диамант или сапфирена гривна са вечни“. Анита Лус публикува дневниците на сребролюбивата блондинка за пръв път през 1925 година, изграждайки нов модел за подражание в модерния свят.

БИОГРАФИЯТА НА ЕДНА КНИГА

Спомням си, преди години пътувах със специалния експрес „Санта Фе Чийф“ от Ню Йорк за Лос Анджелис. Бяхме все хора от киното и се връщахме в студиото след заслужена почивка в Ню Йорк. Принадлежахме към онзи елит на киното, който не обичаше Холивуд — Дъглас Феърбанкс, който едва започваше кариерата си, но вече бе идол на нацията: съпругът ми Джон Емерсън, който бе режисьор на сценариите, които пишех за Дъг, човекът, който отговаряше за рекламата, един помощник-режисьор, прислужникът на Дъг и още много други. В онези безгрижни години на нямото кино се движехме на големи и шумни групи.

С нас пътуваше и една блондинка, която бе „износ“ за Холивуд — за главната роля в новия филм на Дъг. И това момиче, въпреки че се извисяваше доста над мен и бе доста налято, се радваше на вниманието и ухажванията на цялата мъжка част от компанията. Ако случайно изпуснеше романчето, което четеше, няколко мъже веднага скачаха да ѝ го подадат, а аз мъкнех тежките куфари, докато те спокойно си седяха и не забелязваха усилията ми.

Явно имаше някаква голяма разлика между мен и това момиче. Но каква? И двете бяхме в чудесните години на ранната младост, и двете бяхме еднакво приятни на външност, а що се отнася до интелекта — нямаше съмнение, че аз доста я превъзхождах. Защо тогава тя толкова ме надминаваше по женска привлекателност? Дали силата ѝ, като тази на Самсон, не се криеше в косите ѝ? Тя бе естествена блондинка, а аз — брюнетка.

Замислих се и така се натъкнах на важен научен факт. Припомних си всички блондинки, които познавах. Мислено съставих списък и избрах най-тъпата от тях — момиче, което бе омагьосало Х. Л. Менкън — един от най-умните хора на нашия век.

Менк бе мой идол, а и добър приятел. Той често ме канеше на обяд в „Лукоус“ и дори ме бе включил в списъка на най-близките си приятели-любители на хубавата бира. В онези времена на сухия режим

ходехме чак в Джърси специално да прием бира. Менк наистина много ме обичаше, но за нещо по-интимно предпочиташе някоя тъпа блондинка.

Това положение бе ужасно несправедливо. Премислях го, докато влакът се носеше през равнините на Средния Запад. Протегнах ръка към един от големите жълти бележници, в които пишех сценариите за Дъг, и започнах да записвам мислите си — не с горчивина, както би направил един истински писател, а с едно доста детинско забавление. В моите очи, още от дете, възрастните винаги са изглеждали малко смешни и никога не съм се хващала на двуличието им. Имах един приятел, който, казваше, че съм гледала на живота точно като десетгодишно дете, което подскача от вълнение при някое голямо бедствие.

И наистина, ако човек се замисли върху сюжета на книгата, ще открие, че е почти толкова мрачен, колкото роман на Достоевски. Когато книгата ми стигна Русия, съветските власти разбраха това и го използваха като доказателство за експлоатацията на безпомощните блондинки от капиталистическите магнати. С присъщата си „склонност към скръбта“ руснаците лишиха „Джентълмените предпочитат блондинки“ от хумора и така стигнаха до сюжет, който бе направо трагичен: героинята е изнасилена в ранна възраст; опитва се да извърши убийство (неуспешно, защото не може да стреля); понася я течението на гангстерския живот в Ню Йорк по времето на сухия режим; непрестанно я преследват хищни мъжкар; отхвърля единствения мъж, който докосва женската ѝ душа, и става любовница на човек, който я отблъсква физически, умствено и емоционално; а накрая я поглъща монотонният живот във Филадельфия.

Всеки голям писател като Шерууд Андерсън, Драйзър, Фокнър или Хемингуей би използвал този сюжет, за да накара читателите си да закипят от възмущение. Скот Фицджерълд би ги накарал да заплачат с горчиво-сладки сълзи над подобни тъжни обстоятелства. Аз обаче с детинската си жестокост винаги съм гледала дори на най-величавите човешки постъпки като на глупост. Например, когато Айнщайн предупреждаваше колегите си да не използват откритието му, за да унищожат човечеството, на мен това ми звучеше точно като онази приказка, в която майката казва на децата да не си пъхат в носа грахови зърна, но, разбира се, само за миг да се обърне, и те започват.

Така че, като пишех историята на Лорелай Ли в жълтия си бележник, се получи смесица от факти и измислица. Истинското име на героинята ми е Мейбъл Миноу. Искях тя да стане символ на най-ниското умствено равнище на нацията. Менк бе написал есе върху американската култура, в което дамгосваше Арканзас като „Сахара на изкуството“. И затова за ранните години на героинята си избрах Литъл рок — място, което и до ден-днешен е крайната точка на човешката глупост и късогледство.

И преди влакът да стигне Пасадена, аз завърших моя малък разказ. После стана време да си прибираме багажа. В Холивуд ме завъртя ежедневната вихрушка в студиото. Бях пъхнала разказа в един джоб на куфара и се сетих за него чак след шест месеца.

И може би въобще никога нямаше да се сетя, понеже пишех сценарии и не съм си представяла, че героинята ми може да стигне до големия екран. Но един ден в Ню Йорк случайно се натъкнах на смачканите страници на малкия ми разказ, и за да накарам Менк да се посмее за своя собствена сметка (вече през него бяха минали още няколко блондинки след онази, която ме вдъхнови), аз му го изпратих.

Менк много го хареса, разбра идеята и въпреки че засягаше интимния му живот, той ме окуражи да го публикувам.

А историята на публикуването е разказана най-добре от Кармел Сноу в автобиографията ѝ:

„Когато «Джентълмените предпочитат блондинки» се появи с гръм и трясък и очарова света, аз взех Анита Лус под крилото си. Тя всъщност бе под крилото на снажния си съпруг Джон Емерсън и едва стигаше до брадичката му. Анита твърдеше, че на всички приеми не смеела да се изпусне от полите на фрака му. Ние веднага си допаднахме. И двете се обличахме от «Шанел», «Майнбахер» и по-късно «Баленсиага»...

Когато се запознах с Анита, Лорелай Ли излизаше като история с продължение в списанието, което стана голямата любов на моя живот. С какво нетърпение само чакахме всеки следващ брой на «Харпърс базар»! И дори през ум не ни минаваше, че историята може и да свърши.

Анита бе написала «Джентълмените предпочитат блондинки» като разказ и го бе изпратила на Х. Л. Менкън — големия редактор на 20-те години. Той току-що бе напуснал «Смарт сет» и бе станал главен редактор на «Американския Меркурий», но според него разказът не бе подходящ за там.

«Момиченце — бе казал той на Анита, — ти си правиш майтап със секса, а досега никой не си е позволявал това в Америка. Най-добре го изпрати на „Харпърс базар“ — там ще се изгуби между рекламите и няма да обиди никого.»

По онова време отговорен редактор бе Хенри Сел и за късмет разказът попадна първо в неговите ръце. «Не спирай дотук! — каза той на Анита. — Започнала си историята в движение, ами продължавай!» И така, докато Лорелай се появяваше в един брой на «Харпърс базар», Анита трескаво пишеше продължението за следващия брой. А след третия месец в списанието започнаха да се сипят реклами за мъжко облекло, коли и спортни стоки. Тогава за първи път мъжете започнаха да си купуват «Харпърс базар» и продажбата се удвои и дори утрои. Джеймс Джойс, който вече губеше зрението си, бе обаче предан читател на историята на Лорелай. А когато запитали Сантаяна, коя според него е най-добрата философска книга, написана от американец, той отговорил: «Джентълмените предпочитат блондинки».

След като историята на Лорелай свърши в «Харпърс базар», един мой приятел, който работеше в издателство «Ливрайт», ми предложи да отпечатаме няколко броя като книга, за коледен подарък на приятелите. Аз казах, че това е чудесна идея и така се появи първото «суетно» издание в не повече от 1500 екземпляра, което по-късно стана голяма рядкост, търсена от библиофилите.

Първото издание се разпродаде в същия ден, когато се появи по книжарниците. И въпреки че второто издание бе в 60-хиляден тираж, то също така бързо се изчерпа. Мисля, че само за да се задоволи първоначалния

читателски глад, книгата претърпя 45 издания. През годините последваха и още. Но според мен Лорелай достигна върха на славата си, когато бе включена в Оксфордския сборник с известни цитати.

«Джентълмените предпочитат блондинки» стана бестселър на 13 езика. (Забележка към Хрушчов: «Къде ми е хонорарът, таварищ?».)“

Светът и нравите много са се променили от годината, когато Лорелай Ли се появи на сцената за първи път. Неотдавна, по време на едно интервю за телевизията в Лондон, ми зададоха следния въпрос:

„Госпожо Лус, в основата на романа ви е неவிжданият икономически бум на 20-те години. Ако трябваше да го напишете днес, каква щеше да бъде темата му?“

Аз без колебание отговорих:

„Джентълмените предпочитат джентълмени“.

С това интервюто приключи малко набързо.

А днес внуците на първите ми читатели четат моята малка книжка като история на онова време. И ако имат нужда от окуражаване, докато треперят в атомните скривалища на 60-те години, могат да намерят развлечение в приключенията на Лорелай Ли и смелост от любимата ѝ философска мъдрост: „Усмихвай се, усмихвай се, усмихвай се!“.

Анита Лус, 1963 г.

ГЛАВА ПЪРВА

МЪЖЕТЕ ПРЕДПОЧИТАТ БЛОНДИНКИ

16 март

Снощи вечерях с един джентълмен в „Риц“ и той каза, че ако взема лист и молив и започна да записвам всичките си мисли, ще се получи книга. Това почти ме накара да се усмихна — ами тогава би се получила цяла поредица енциклопедии. Аз, изглежда, просто не спирам да мисля — това е любимото ми занимание и понякога седя с часове и като че само мисля. Джентълменът каза, че момиче с ум трябва да го използва не само за мислене. Той още каза, че веднага можел да познае кой има ум в главата си, тъй като бил в Сената, прекарал много време във Вашингтон, та забелязвал ума още щом го срещнал. Всичко това сигурно щеше там да си остане, но тази сутрин получих от него едва книга. И когато прислужницата ми я донесе, аз ѝ казах: „Я гледай ти, Лулу, още една книга, а не сме прочели и половината от тези, които имаме!“.

Но когато отворих пакета и видях, че книгата е с бели страници, си спомних онова, което ми каза джентълменът, и се досетих, че това е дневник. И ето, че вместо да чета, започвам да пиша:

Днес е вече 16 март и е много късно, разбира се, да се връщам чак до януари, но това няма значение, тъй като моят приятел г-н Айсмън бе тук в града целия януари и февруари, а когато той е в града, всички дни съвсем си приличат.

Бизнесът на г-н Айсмън е продажбата на копчета на едро в Чикаго и цяло Чикаго го знае като Гюс Айсмън — царят на копчетата. Той има силно желание да ме образова и затова често идва в Ню Йорк да види как се развива умът ми. Но когато е в Ню Йорк, г-н Айсмън винаги прави едно и също, и ако опиша в дневника си един ден, то за всички останали дни просто ще трябва да поставя знак за повторение. Искам да кажа, че винаги вечеряме в „Колонията“^[1], гледаме представление, отиваме в „Трокадеро“ и после г-н Айсмън ме изпраща до вкъщи. Разбира се, когато един джентълмен се интересува от

образованието на едно момиче, той обича да седи и да разговаря до доста късно и на следващия ден съм толкова изтощена, че ставам чак когато вече е време да се приготвям за „Колонията“.

Колко странно, ако се окаже, че съм наистина писателка! Семейството ми в Литъл рок, щата Арканзас, винаги е настоявало да се занимавам с музика. Всичките ми приятели твърдяха, че имам талант, и не ме оставяха на мира — все настояваха да репетирам. Но аз някак си не обичах особено това занимание. Просто не можех да седя с часове да репетирам само заради някаква си кариера. И един ден ме хванаха дяволите, захвърлих мандолината в стената и никога повече не я докоснах. Но писането е друга работа, понеже не е нужно да се учиш или упражняваш. Репетирането сякаш изстискваше всичките ми сили. Сега наистина трябва почти да се усмихна — забелязах, че съм запълнила цели две страници — до 18 март, така че стига за днес и за утре. А това показва колко съм упорита, започна ли веднъж.

19 март

Снощи се обади Дороти и каза, че се е запознала с някакъв джентълмен, който ѝ се представил във фойето на хотел „Риц“. После отишли на обяд, на чай и на вечеря, след това — на представление и накрая в „Трокадеро“. Дороти каза, че той се казвал лорд Куксли, но тя го наричала Куку, и защо да не сме отидели заедно с Куку довечера във „Фолис“ и да вземем с нас и Гюс, ако е в града. След което двете с Дороти доста се поскарахме, понеже винаги, когато споменава г-н Айсмън, тя го нарича на малко име и сякаш не може да разбере, че когато един джентълмен — такава важна личност като г-н Айсмън — харчи толкова пари за образованието на едно момиче, наистина е непочтително да го наричаш на малко име. Аз дори не мога и да си помисля да нарека г-н Айсмън по име, и когато искам да се обърна към него, му викам „татенце“, а не го наричам дори и „татенце“, ако мястото изглежда публично. Та казах на Дороти, че г-н Айсмън ще пристигне чак вдругиден. Тогава Дороти и Куку дойдоха да ме вземат и отидохме във „Фолис“.

Тази сутрин се обади Куку и ме покани на обяд в „Риц“. Какво нахалство имат тези чужденци! Като е англичанин и лорд, си мисли, че едно момиче трябва да пропилее часове с него в „Риц“, а той през

цялото време да говори, че бил ходил на някаква експозиция в някакво място, наречено Тибет, и след като е говорил с часове, аз да разбера, че там е имало някакви си порцеланови човечета^[2]. Ще бъда много доволна, когато дойде г-н Айсмън — той винаги разказва интересни неща. Например последния път, когато беше тук, ми подари много красива смарагдова гривна. Идната седмица имам рожден ден, а той винаги ми прави прекрасни изненади за рождените ми дни.

Наистина имах намерение да обядвам днес с Дороти в „Риц“, но, разбира се, Куку трябваше всичко да развали! Аз му казах, че не мога да обядвам с него, тъй като брат ми е в града по работа, но че има заушки и не мога да го оставя. И ако отидех в „Риц“, щях, разбира се, да се сблъскам с Куку. Понякога трябва почти да се усмихвам на собственото си въображение, защото нямам никакъв брат и с години дори не съм се сещала за заушки. Искам да кажа, че не е чудно, че мога да пиша.

Та причината, поради която толкова исках да обядвам в „Риц“, е, че там сега е г-н Чаплин, а аз обичам да подновявам стари познанства. С г-н Чаплин се запознах, когато и двамата работехме в едно и също студио в Холивуд, и съм сигурна, че той си спомня за мен. Мъжете сякаш винаги си спомнят блондинките. Освен да бъда авторка, единствената ми друга амбиция е да стана филмова звезда, и добре вървях в киното, но г-н Айсмън ме накара да се откажа от него. Защото, разбира се, когато един джентълмен проявява такъв приятелски интерес към образованието на едно момиче, момичето иска да покаже, че оценява това, а той е против да съм в киното, понеже майка му е ортодоксална.

20 март

Господин Айсмън пристига утре — навреме за рождения ми ден. Та си помислих, че наистина ще е чудесно да се позабавлявам поне веднъж, преди да дойде г-н Айсмън, и затова поканих снощи един литературен джентълмен, понеже г-н Айсмън обича да ми идват на гости образовани хора. Той настоява, че едно момиче трябва да се образова, и се интересува толкова много от мен, защото аз винаги искам да се образовам, а не да си пиляя времето. И г-н Айсмън иска да имам нещо, което французите наричат „сало“ — това означава, че

хората се събират вечер и взаимно се образоват. Така че аз каня всички умни джентълмени, които зная — например един джентълмен, който е професор по цялата икономика в Колумбийския колеж, един редактор, който е известният редактор на „Ню Йорк транскрипт“, и един друг джентълмен, който е известен драматург и пише много, много известни пиеси все за живота. И всеки би познал името му, но аз все не мога да си го спомня, тъй като ние, истинските му приятели, го наричаме просто Сам. Та Сам попита дали може да доведе един джентълмен от Англия, който пише романи. Аз казах „да“ и той го доведе. И тогава се събрахме всички и повикахме Глория и Дороти, а джентълмените бяха донесли питиета. Разбира се, на сутринта апартаментът бе в пълен безпорядък и двете с Лулу работихме като библейските кучета да го почистим. Но само господ знае как ще поправим полилея!

22 март

Е, рожденият ми ден мина и замина, но беше направо потискащ. Искам да кажа, че според мен, ако един джентълмен като г-н Айсман проявява такъв приятелски интерес към образованието на едно момиче, той ще желае то да има най-големия диамант в Ню Йорк. Трябва да призная, че бях доста разочарована, когато той дойде с едно малко нещо, което едва се забелязва. Казах му, че е много сладко, но че имам ужасно главоболие и най-добре цял ден да не излизам никъде и че ще се видим утре може би. Защото дори и според Лулу диамантът е много малък и на мое място тя би предприела нещо решително, понеже твърдо вярва в старото адажио „Напускай ги, докато все още си красива“. Но вечерта той дойде с една много, много хубава гривна с големи диаманти и аз се почувствах по-добре. После вечеряхме в „Колонията“, ходихме на представление и в „Трокадеро“ — както винаги, когато е в града. И поне това ще му призная — разбра колко малък беше подаръкът. Искам да кажа, че непрекъснато се оплакваше колко лошо върви бизнесът и че професията се е напълнила с болшевики, които създават само неприятности. Защото г-н Айсман смята, че страната е наистина на ръба на болшеvizма и аз много се разтревожих. Ако болшевиките наистина дойдат, има само един джентълмен, който може да се справи с тях, и това е г-н Д. У. Грифит.

Никога няма да забравя, когато режисираше „Нетърпимост“. Това бе моето последно кино, точно преди г-н Айсмън да ме накара да се откажа от кариерата си. Аз играех ролята на едно от момичетата, които припадат в битката. И когато видях как г-н Грифит се справяше с всички онези тълпи, разбрах, че той може всичко, и смятам, че правителството на Америка трябва да каже на г-н Грифит да бъде готов, ако болшевиките дойдат.

Ами забравих да спомена, че английският джентълмен, който пише романи, като че ли много се интересува от мен, като разбра, че се занимавам с литература. Отбива се всеки ден и аз два пъти излизах с него. За рождения ден получих от него цял комплект книги от някакъв г-н Конрад. Те май всички са за океански пътешествия, макар че имах време само бегло да ги прегледам. Винаги съм обичала романи за океански пътешествия, откак позирах на г-н Кристи за корицата на един роман за океанско пътешествие, понеже според мен едно момиче изглежда най-добре на палубата на параход или яхта.

И както знаят тези, които са чели романите му, името на английския джентълмен е г-н Джерълд Ламсън. Той ми изпрати и няколко от собствените си романи, които май всичките са за един възрастен джентълмен, който живее в провинцията в Лондон и кара велосипед — въобще доста различно от Америка, с изключение на Палм Бийч. Та разказах на г-н Ламсън, че си записвам всички мисли, и той каза, че още от мига, в който ме видял, разбрал, че в мен има нещо. Смятам, когато се опознаем по-добре, да му дам да прочете дневника ми. Аз дори разказах за него на г-н Айсмън и той, изглежда, много са зарадва. Понеже г-н Ламсън е, разбира се, много известен и г-н Айсмън, изглежда, е изчел всичките му романи, докато пътува нагоре-надолу с влака, а г-н Айсмън обича да се запознава с известни хора и да ги кани на вечеря в „Риц“. Но, разбира се, аз не казах на г-н Айсмън, че г-н Ламсън започва доста да ми харесва, защото г-н Айсмън си мисли, че интересът ми към г-н Ламсън е чисто литературен.

30 март

Най-сетне г-н Айсмън си замина с експреса „Двайсети век“ и трябва да кажа, че съм много изтощена и добре ще ми дойде малка

почивка. Не че имам нещо против да стоя до късно всяка вечер, ако танцувам, но г-н Айсмън не е чак толкова по танците и повечето време просто седим и пием шампанско. Аз, разбира се, не танцувам с никой друг, когато съм с г-н Айсмън. Но г-н Айсмън и Джери, както г-н Ламсън настоява да го наричам, станаха добри приятели и излизахме тримата заедно няколко пъти. Сега, когато г-н Айсмън вече най-сетне си замина, довечера ще изляза с Джери. Но Джери ми каза да не се докарвам специално, защото той ме харесвал заради душата ми. И трябваше да му кажа, че ако всички джентълмени бяха като него, досега мадам Франсиз да е останала без работа. Но Джери не харесва момичета, които са просто кукли — той обича момичето да донася чехлите на съпруга си вечер и да го разтоварва от тежкия ден.

Преди да си замине за Чикаго обаче, г-н Айсмън ми каза, че това лято ще ходел в Париж по работа, и мисля, че иска да ми направи подарък едно пътуване до Париж. Както той казва, няма нищо по-образователно от едно пътуване. Миналата пролет пътуването в чужбина ужасно добре се отрази на Дороти и никога не ми омръзва да слушам как на въртележките в Париж вместо коне има прасета. Но не знам наистина дали да се чувствам радостна или не, понеже, ако замина за Париж, ще трябва, разбира се, да се разделя с Джери, а двамата с него сме решили вече никога да не се разделяме.

31 март

Снощи вечеряхме с Джери на едно много странно място, където ни сервираха печено говеждо с картофи. Той винаги настоява да ям неща, които са хранителни — повечето мъже никога не мислят за това. А после взехме файтон и с часове се разхождахме из парка, понеже Джери каза, че чистият въздух ще ми се отразял добре. Наистина е много мило някой да мисли за всички тези неща, за които мъжете сякаш никога не се сещат. Искам да кажа, че Джери знае как да накара едно момиче да се отпусне и да му разкаже неща, които дори не бих записала в дневника си. А след като му разказах целия си живот, той много се натъжи и очите и на двамата ни се просълзиха. Защото той каза, че никога не си е представял, че едно момиче може да преживее това, което аз съм преживяла, и да остане толкова мило и да не се огорчи от

живота. Според Джери повечето мъже са животни, които никога не помислят за душата на момичето.

Изглежда самият Джери има много неприятности и дори не може да се ожени за бъдещата си жена. Те двамата никога не са били влюбени един в друг, но тя била суфражетка^[3] и го помолила да се ожени за нея и той не можел да откаже. Та ние обикаляхме целия парк до доста късно — водихме философски разговор и най-накрая аз му казах, че според мен най-висшата форма на цивилизация е животът на птиците. Джери ме нарече „моята малка мислителка“ и не бих се учудила, ако моите мисли му дадат доста нови идеи за романите му. Защото Джери казва, че досега никога не е срещал момиче с моята външност и с толкова много ум. И че той почти се бил отказал вече да търси своя идеал, когато пътищата ни се пресекли. А аз му казах, че според мен такава нещо почти винаги е резултат от съдбата.

Джери казва, че аз много му напомням за Хубавата Елена, която била от гръцки произход. Но единственият грък, когото аз познавам, е един гръцки джентълмен на име г-н Георгополис, който е много богат и е, както казваме ние с Дороти, „роден купувач“, защото можеш да му се обадиш по всяко време и да го поканиш по магазините и той винаги е очарован — нещо, което малко мъже са. Освен това той никога не се интересува от цената. Искам да кажа, че г-н Георгополис е много образован, защото познавам много джентълмени, които могат да говорят на келнера на френски, но г-н Георгополис може да говори на келнера на гръцки — нещо, което много малко джентълмени могат.

1 април

Отсега нататък ще обръщам особено внимание на дневника си, тъй като вече го пиша за Джери. Искам да кажа, че ще го четем заедно пред камината някоя вечер. Довечера обаче Джери заминава за Бостън — трябва да чете лекции там за всичките си творби, но ще се върне колкото може по-скоро. Докато го няма, аз ще прекарам цялото си време да се образовам. А следобед ще ходим в един музей на Пето авеню, понеже Джери иска да ми покаже една много красива чаша, направена от един древен бижутер — г-н Челини — и иска да прочета живота на г-н Челини — една много, много хубава книга и никак не била скучна.

Тази сутрин се обади моят приятел Сам — известният драматург, и ме покани на литературно събиране довечера, което той и още няколко литературни джентълмени организират в Харлем, но Джери не ми дава да излизам със Сам, понеже Сам винаги настоява да ми разказва рисковани истории. Аз лично съм с широки разбирания и винаги казвам, че нямам нищо против рискованите истории, стига само да са смешни. Искам да кажа, че имам страхотно чувство за хумор. Но Джери казва, че Сам невинаги избира и подбира историите си и че той би предпочел въобще да не излизам с него. И затова ще си остана вкъщи и ще чета книгата от г-н Челини, защото всъщност единственото нещо, което ме интересува, е да обогатявам ума си. И докато Джери е в Бостън, няма да нравя нищо друго, освен да си обогатявам ума. Искам да кажа, че току-що получих телеграма от Уили Гуйн, който пристига утре от Европа, но аз дори не искам да го видя. Той е мило момче, но никога не стига до никъде и аз не смятам да си губя времето с такива като него сега, когато срещнах джентълмен като Джери.

2 април

Тази сутрин май съм доста потисната — както винаги, когато няма за какво да мисля. Реших да не чета книгата от г-н Челини. Вярно, че на места е доста забавна, защото наистина е доста рискована, но тези места са доста нарядко и аз май не обичам непрекъснато да прелиствам една книга, за да намеря тези места, особено ако те не са чак толкова много. Та реших да не си губя времето с нея, а тази сутрин казах на Лулу да остави домакинската работа и да прекара деня в четене на една книга, озаглавена „Лорд Джим“, и после да ми я разкаже, та да мога да си развия ума, докато го няма Джери. Но когато ѝ давах книгата, за малко не ѝ дадох по погрешка една друга книга — „Черният негър от Нарцис“, което наистина щеше много да я обиди. Чудя се защо авторът не е казал просто „негър“ вместо „черен негър“ — ами нали и техните чувства са също като наште!

Току-що получих телеграма от Джери, че се връща чак утре, а получих и букет орхидеи от Уили Гуйн, така че най-добре да отида довечера на театър с него, за да не се депресирам самичка вкъщи, тъй като въпреки всичко той е мило момче. А е много депресиращо да си

седиш вкъщи и само да четеш, освен ако, разбира се, книгата наистина си заслужава труда.

3 април

Тази сутрин бях толкова потисната, че се зарадвах дори на писмото от г-н Айсмън. Защото снощи Уили Гуйн дойде да ме вземе, за да отидем във „Фолис“, но беше толкова пиян, че се наложи да се обадя в клуба му да изпратят такси да го прибере. Така че в 9 часа останах сама вкъщи само с Лулу и нямаше какво да правя. Поръчах телефонен разговор с Джери, но не ме свързаха. Лулу се опита да ме научи да играя маджонг, но бях толкова депресирана, че не можех да се съсредоточа. Затова най-добре днес да отида при мадам Франсиз да си поръчам няколко нови вечерни рокли, за да се ободря.

Ами Лулу току-що ми донесе телеграма от Джери, че се връща тази вечер, но да не ходя да го посрещам на гарата, тъй като ще е пълно с репортери, които винаги го посрещат на гарата, когато се връща. Но той ще дойде направо вкъщи, защото имал нещо важно да ми казва.

Каква вечер само прекарах снощи! Изглежда, че Джери е лудо влюбен в мен. Защото през цялото време, докато изнасял лекции пред женските клубове в Бостън, гледал лицата на всички онези членки на клубовете и разбрал колко всъщност съм красива аз. И той каза, че в целия свят има само една жена и това съм аз. Но, изглежда, според Джери г-н Айсмън е ужасен и че нищо добро няма да излезе от моето приятелство с него. Това много ме изненада, тъй като те сякаш добре се разбираха, но Джери настоява повече да не се срещам с г-н Айсмън. И иска да се откажа от всичко и да уча френски, а той ще получи развод и ще се оженим. Защото, изглежда, Джери не одобрява живота, който водим в Ню Йорк, и иска да се върна при татко в Арканзас, а той ще ми праща книги за четене, та да не се чувствам самотна. И ми даде масонския пръстен на чичо си, който е чак от времето на Соломон и той никога не разрешава на жена си да го носи. Това е нашият годежен пръстен. Следобед една негова приятелка ще ми донесе нова система за изучаване на френския, която тя е измислила. Но аз май се чувствам потисната въпреки всичко. Искам да кажа, че цяла нощ не съм мигнала — мислех си за ужасните неща, които Джери каза за Ню Йорк и за г-н

Айсмън. Разбирам, че Джери изпитва ревност към всичките ми приятели и никога не съм смятала г-н Айсмън за Рудолф Валентино, но Джери каза, че го побиват тръпки само като си помисли, че мило момиче като мен може да има приятелство с г-н Айсмън. И това много ме потисна. Джери много обича да приказва, а аз смятам, че многото приказки действат потискащо, защото тормозят мозъка с неща, за които дори не се сещаш, когато си зает. Но тъй както Джери няма нищо против да излизам с други джентълмени, ако те могат да ме обогатят с нещо, аз ще обядвам с Еди Голдмарк от „Филми Голдмарк“, който винаги е настоявал да подпише договор с киното. Защото г-н Голдмарк е лудо влюбен в Дороти, а Дороти иска аз да се върна в киното, понеже ако аз се върна, тя казва, че и тя ще дойде.

Ами писах на г-н Айсмън, че ще се омъжвам, и, изглежда, той веднага ще пристигне — сигурно иска да ми даде съвети. Женитбата е сериозна работа и Джери с часове ми говори за това. Той сякаш никога не се изморява да приказва и дори не иска да ходи на представления или на танци, или пък въобще да прави нещо друго, освен да приказва, и ако скоро не намеря нещо, с което да занимавам ума си, ще се разкрещя.

7 април

Ами г-н Айсмън пристигна тази сутрин, имахме дълъг разговор и, в края на краищата, мисля, че е прав. Защото това е първата истинска възможност, която някога съм имала. Искам да кажа да отида в Париж и да разширя и подобря писането си. И защо да се отказвам от всичко това само за да се омъжа за един автор, и докато той е нещо, аз да бъда просто „жената на Джерълд Ламсън“. И отгоре на това ще се окаже въввлечена в скандала около развода му и ще се окаля името ми. Господин Айсмън каза, че възможностите не се откриват всеки ден в живота на едно момиче, та аз толкова лесно да се отказвам от първата, която някога съм имала. Така че във вторник заминавам за Франция и Лондон. Взимам и Дороти с мен, а г-н Айсмън ще дойде по-късно. Дороти е добре ориентирана и може така да се оправи в Париж, сякаш знае френски, а освен това тя познава един френски джентълмен, който е роден и отгледан там, та го говори като местен човек и знае Париж на петте си пръста. Дороти казва, че когато отидем в Лондон, там почти

всички говорят английски. А и имам късмет, че г-н Ламсън изнася лекции в Синсинати и се връща чак в сряда. Аз ще му напиша писмо, че сега трябва да замина за Европа, но ще се видим пак някой път. Така ще избегна потискащия разговор. Господин Айсман ми подари доста хубав перлен гердан, а на Дороти — диамантена брошка, и тримата вечеряхме в „Колонията“, после ходихме на представление и в „Трокадеро“ и прекарахме една много приятна вечер.

---

[1] Скъп ресторант, посещаван от снобския интелектуален елит на Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

[2] Chinamen означава „китайци“ и „порцеланови човечета“. — Бел.прев. ↑

[3] Наименование на жените, борещи се за равноправие в Англия. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ВТОРА

СЪДБАТА ПРОДЪЛЖАВА ДА СЕ СЛУЧВА

11 април

Ами, представете си, двете с Дороти наистина сме на парахода и пътуваме към Европа, както всеки би се досетил, ако погледне океана. Аз обичам океана. Искам да кажа, че обичам корабите, а най-вече „Маджестик“, защото няма да кажеш, че е кораб — точно като „Риц“ е, а и стюардът казва, че този месец океанът не е толкова бурен. Господин Айсмън ще дойде в Париж идния месец, защото трябва да дойде там по работа. Той твърди, че Париж е мястото, където човек наистина може да види последната мода в копчетата.

Дороти се разхожда нагоре-надолу по палубата с един джентълмен, когото среща на стълбите, но аз нямам намерение да си губя времето в разходки с джентълмени, защото няма да ми остане време за дневника и за четене на хубави книги, които развиват ума. Дороти обаче не я е еня за ума ѝ и аз винаги ѝ се карам, защото тя просто си пилее времето да се разхожда с разни джентълмени, които нямат пукната пара, а Еди Голдмарк от „Филми Голдмарк“ е наистина много богат и прави чудесни подаръци. Тя обаче само знае да си губи времето, и вчера, това бе денят, преди да отплаваме, отказа да отиде на обяд с г-н Голдмарк, а отиде на обяд с някакъв джентълмен на име г-н Менкън от Балтимор, който печата някакво зелено списание, което дори не е илюстрирано. Но както казва г-н Айсмън, не всяко момиче иска да напредне и да се образова като мен.

Та г-н Айсмън и Лулу дойдоха на кораба да ме изпратят и Лулу много плака. Искам да кажа, че дори да беше бяла, а не чернокожа, нямаше да ме обича повече от това. Животът на Лулу е много тъжен, понеже още когато била съвсем млада, един кондуктор лудо се влюбил в нея. Тя му повярвала и той я подлъгал да избяга с него в Аштабула и там я измамил. Не след дълго обаче Лулу разбрала, че е измамена и сърцето ѝ щяло да се пръсне от мъка, та решила да се върне у дома. Но се оказало твърде късно — най-добрата ѝ приятелка, на която винаги

вярвала, била вече подмамила мъжа ѝ и той отказал да прибере Лулу обратно. Аз винаги ѝ казвам, че тя винаги може да остане при мен. И тя ще се грижи за апартамента, докато ме няма, защото аз не искам да го давам под наем, понеже Дороти даде нейния под наем миналата година, като замина за Европа, и джентълменът, който го взе под наем, приемаше там разни лоши момичета.

Господин Айсмън направо напълни стаята с цветя и стюардът бая се потруди да намери достатъчно вази. Той каза, че още като ни видял с Дороти, разбрал, че ще падне голямо тичане за вази. И, разбира се, г-н Айсмън ми изпрати много хубави книги, защото знае, че хубавите книги са винаги добре дошли. Той ми изпрати една доста голяма книга за Етикета, понеже, както той казва, в Англия и в Лондон има много Етикет и това е нещо, което едно момиче е добре да знае. И затова следобед ще я взема с мен на палубата да я чета, защото често се чудя какво трябва да направи едно момиче, когато джентълменът, с когото току-що се е запознало, го заговори в таксито. Разбира се, аз винаги се дразня от това, но смятам, че трябва да дам на джентълмена още един шанс.

Стюардът ми каза, че е време за обяд, та ще се качвам горе, тъй като джентълменът, с когото Дороти се запозна на стълбите, ни е поканил на обяд в „Риц“ — един специален салон-ресторант на кораба, където човек може да похарчи доста пари, а в останалите салони просто раздават яденето безплатно.

12 април

Тази сутрин няма да ставам от леглото, защото съм много разстроена, понеже видях един джентълмен, който много ме разстрои. Аз всъщност не съм сигурна, че това е същият джентълмен, понеже го видях само от далеч, но ако наистина е той, това показва, че когато едно момиче има много съдба в живота си, тя със сигурност ще продължи да се случва. Та когато помислих, че виждам този джентълмен, бях с Дороти и с майор Фалкън, който е джентълменът, с когото Дороти се запозна на стълбите. И майор Фалкън забеляза, че съм разстроена, и настоя да му кажа защо, но това наистина е толкова ужасно, че на никого не искам да казвам. Казах на майор Фалкън „лека нощ“ и го оставих с Дороти, а аз слязох долу в нашата стая и се

разплаках и изпратих стюарда да донесе шампанско, за да се успокоя. Шампанското винаги ме настройва философски, защото ме кара да разбере, че когато животът на едно момиче е толкова пълен със съдба, както, изглежда, е моят, просто няма какво да се прави. Та тази сутрин стюардът ми донесе кафе и голяма кана вода с лед, та, ще остана в леглото и няма да пия повече шампанско чак до обяд.

Дороти няма съдба в живота си и затова просто си пилее времето и наистина се чудя — дали не сбърках, че не взех с мен Лулу вместо нея. Искам да кажа, че тя прави лошо впечатление на джентълмените, защото използва много неприлични думи. Понеже вчера, като се качих на палубата, я чух да казва на майор Фалкън, че наистина обича да се отцепва от време на време. А аз толкова пъти съм ѝ казала, че „отцепвам се“ е неприлична дума и не бива да я използва.

Като за англичанин майор Фалкън е наистина много приятен джентълмен. Искам да кажа, че харчи доста пари — и прекарахме чудесно в „Риц“ и на обяд, и на вечеря, но после аз помислих, че виждам онзи джентълмен, който ме разстрои, и съм толкова разстроена, че смятам да се облека и да изляза на палубата да видя дали наистина е този, за когото го мисля. А и няма какво друго да правя, понеже свършвам да пиша в дневника си за днес, а реших да не чета книгата за Етикета, тъй като я прелистих и не намерих в нея нищо, което бих искала да знам. В нея са загубили доста време да обясняват как да се обръщаме към един лорд, а всички лордове, които аз познавам, сами ми казват как да им викам и обикновено това е нещо сладко, като например Куку, чието истинско име е лорд Куксли. Така че няма защо да си губя времето с такава книга. Жалко само, че се чувствам толкова разстроена заради онзи джентълмен, когото мисля, че видях.

13 април

Наистина е точно този джентълмен, за когото го помислих. Когато разбрах, че наистина е той, сърцето ми се сви. Защото си спомних неща, които никой, който и да е той, не би искал да си спомня. Та вчера, като се качих горе на палубата да видя дали мога да видя джентълмена и да видя дали наистина е той, срещнах един чудесен джентълмен, с когото се запознах веднъж на едно събиране, на име г-н

Гинзберг. Само че той вече не се казва г-н Гинзберг, понеже един джентълмен в Лондон на име г-н Батенберг, който е някакъв роднина на някакъв цар, си сменил името на г-н Маунтбатен, а както казва г-н Гинзберг, това означава точно същото. Та г-н Гинзберг си сменил името на господин Маунтгинц, тъй като според него е по-аристократично. Та ние се разхождахме по палубата и се сблъскахме лице в лице с онзи джентълмен и така видях, че наистина е той и той видя, че това съм аз. Искам да кажа, че лицето му толкова почервеня, почти като на филм. А аз толкова се разстроих, че казах довиждане на г-н Маунтгинц и хукнах надолу по стълбите към стаята си, за да плача. Но се сблъсках с майор Фалкън, който забеляза колко съм разстроена и ме накара да отидем в „Риц“ да изпием по малко шампанско и аз всичко да му разкажа.

И тогава аз му разказах за времето в Арканзас, когато татко ме изпрати в Литъл рок да уча стенография. Всъщност двамата с татко бая се поскарахме, защото той не одобряваше един джентълмен, който идваше да си говори с мен в парка, и според татко щеше добре да ми се отрази за известно време да сменя мястото. И бях вече в колежа в Литъл рок цяла седмица, когато един джентълмен на име г-н Дженингс дойде на посещение там, понеже си търсеше нова секретарка. И като огледа всичките момичета в колежа, той избра мен и каза на учителката, че ще ми помогне да довърша образованието си в кантората му, защото беше само адвокат и затова нямаше нужда аз да знам чак толкова много. Господин Дженингс много ми помогна и останах при него около година, но после разбрах, че той не е джентълмен, с когото едно младо момиче е в безопасност.

Една вечер, когато отидох да го посетя в апартамента му, заварих там едно момиче, което бе известно с лошото си име в цял Литъл рок. И като разбрах, че такива момичета посещават г-н Дженингс, аз изпаднах в истерия и нищо не помня, но когато се съвзех, излезе, че съм държала пистолет в ръката си и че този пистолет е застрелял г-н Дженингс.

Та джентълменът на кораба бе всъщност прокурорът от съдебния процес. Тогава той се държа с мен много грубо — наричаше ме с разни имена, които дори в дневника си не бих записала. Защото всички на процеса, освен този прокурор, бяха много мили с мен и всички джентълмени съдебни заседатели плакаха, когато моят адвокат ме

посочи и им напомни, че на практика те всички имат или майка, или сестра. И съдът стигна до решение само за три минути и тогава ме обявиха за невинна, и всички бяха толкова мили, че трябваше да ги разцелувам. А когато целунах съдията, видях сълзите в очите му и после той ме заведе право у тях при сестра си. След като г-н Дженингс бе застрелян, на мен ми хрумна идеята да отида в киното и съдията Хибърд ми купи билет за Холивуд. Та именно съдията Хибърд ми даде името, което сега нося, понеже той не харесваше старото ми име и смяташе, че името на едно момиче трябва да отразява характера му. Та той каза, че аз трябва да се казвам Лорелай, както се казвало едно момиче, дето станало известно с това, че седяло на една скала в Германия. И аз вече бях в Холивуд, в киното, когато се запознах с г-н Айсмън и той каза, че момиче с моя ум не бива да остава в киното, а трябва да се образова, и тогава той ме накара да напусна киното и се зае с образованието ми.

Майор Фалкън прояви голям интерес към всичко, което му разказах, защото, както той каза, било съслучайност, че този прокурор, който се казва г-н Бартлет, сега работел за американското правителство и бил на път за едно място Виена по работа за чичо Сам, която работа била много тайна. А майор Фалкън много искаше да узнае тайната, защото правителството в Лондон го изпратило в Америка специално, за да я разбере. Разбира се, г-н Бартлет не знае кой е майор Фалкън, защото това е наистина голяма тайна, но майор Фалкън може да ми я разкрие, защото той знае на кого може да се довери и на кого не. Та майор Фалкън каза, че според него момиче като мен трябва да забрави и да прости на г-н Бартлет и той искал да ни сдобри и казва, че когато наистина ме опознае, г-н Бартлет ще се разприказва. Защото ще бъде много романтично да станем приятели с г-н Бартлет, а джентълмените, които работят за чичо Сам, обикновено обичат да бъдат романтични с момичетата.

Та той ще ни събере на палубата след вечеря и тогава аз ще му простя и много ще разговарям с него, защото едно момиче не бива да се сърди на един джентълмен, който е бил принуден да го направи. И майор Фалкън ми купи от малкия магазин на борда доста голямо шише парфюм и много сладко куче. Искам да кажа, че майор Фалкън наистина знае как да ободри едно момиче и довечера ще се сдобря с г-н Бартлет.

14 април

Ами снощи се сдобрих с г-н Бартлет и ще бъдем вече добри приятели и много ще разговаряме. Когато слязох в стаята си, беше доста късно, но майор Фалкън дойде да разбере дали аз и г-н Бартлет наистина сме вече приятели, защото според него едно момиче с ум като мен сигурно има много неща, за които да разговаря с един джентълмен с ум като г-н Бартлет, който знае всички тайни на чичо Сам.

И аз разказах на майор Фалкън, че според г-н Бартлет, той и аз сякаш сме в някаква пиеса, понеже през цялото време, докато ме е наричал с всички онези имена в Литъл рок, той наистина ме е смятал за такава. А като разбра, че всъщност не съм, той каза, че винаги е смятал, че използвам ума си срещу джентълмените и сърцето ми е студено като камък. И каза, че трябва да напиша пиеса за това, как той ме е наричал с всички онези имена в Литъл рок и как след седем години сме станали приятели.

Аз казах на майор Фалкън, че съм казала на г-н Бартлет, че бих искала да напиша тази пиеса, но нямам време, тъй като писането в дневника ми отнема много време, както и четенето на хубави книги. Господин Бартлет не знаеше, че чета книги, което е голяма съслучайност, защото и той ги чете. Та следобед ще ми донесе една философска книга, озаглавена „Усмиввай се, усмиввай се, усмиввай се“, която четат всички сенатори с ум във Вашингтон и която много ободрява човека.

Казах на майор Фолкън, че приятелството с г-н Бартлет е много изтощително, понеже г-н Бартлет въобще не пие, да не говорим пък как танцува. Той ме покани да се храня на неговата маса, която обаче не е в „Риц“, и аз му отговорих, че не мога, но майор Фалкън ми каза, че трябва, а аз казах на майор Фалкън, че почти всичко си има граници. Та ще стоя в стаята си чак до обяд, когато ще обядвам в „Риц“ с г-н Маунтгинц, който наистина знае как да се отнася с едно момиче.

Дороти е горе на палубата и си пилее времето с един джентълмен, който е някакъв си шампион по тенис. Затова аз сега ще позвъня на стюарда да ми донесе шампанско, което много добре се отразява на човек на кораб. Стюардът е наистина мило момче и е имал

много тъжен живот и обича да ми го разказва. Искам да кажа, че го арестували във Флетбуш, защото обещал на някакъв джентълмен да му донесе много, много добро уиски, та го взели по погрешка за контрабандист. Изглежда, го бутнали в затвора, в една и съща килия с двама други джентълмени, които били много, много известни крадци — снимките им наистина били във всички вестници и всички говорели за тях. Та моят стюард, чието истинско име е Фред, бил много, много горд, че е в същата килия, и когато те го запитали за какво е вътре, той не искал да им казва, че е просто контрабандист, а им казал, че запалил някаква ферма в Оклахома и там изгоряло цялото семейство. И всичко щяло да бъде наред, ако обаче полицаите не били сложили диктофон в килията и не го пуснали, докато не разследвали всички пожари в Оклахома. И аз винаги съм смятала, че е много по-образователно да разговаряш с момче като Фред, на което много му е минало през главата и наистина е страдало, отколкото с джентълмени като г-н Бартлет. Но ще трябва да разговарям с г-н Бартлет цял следобед, понеже майор Фалкън ми е уредил среща с него.

15 април

Снощи на кораба имаше голям бал с маски, който всъщност бе с благотворителна цел, тъй като повечето моряци, изглежда, имат сирачета, понеже излизат в океана, когато морето е бурно. Та бая пари събраха, а г-н Бартлет държа дълга реч в защита на сираците, особено ако родителите им са моряци. Господин Бартлет наистина много обича да държи речи. Искам да кажа, че обича да държи речи, дори когато е насаме с едно момиче и се разхождат нагоре-надолу по палубата. Но балът бе много сладък и един джентълмен почти съвсем приличаше на г-н Чаплин. Двете с Дороти въобще не искахме да ходим, но г-н Бартлет ни купи по един шал от малкото магазинче на борда и ние си го завързахме около бедрата и всички казаха, че сме точно като една много сладка Кармен. А г-н Бартлет, майор Фалкън и шампионът по тенис бяха журило. Аз и Дороти спечелихме наградите и се надявам, че няма да получавам повече големи кучета — вече имам три и се чудя защо капитанът не покани г-н Картие да отвори бижутерски магазин на кораба, тъй като въобще не е интересно да си на кораб с толкова много джентълмени и да можеш да си купиш само кучета.

Та след като спечелихме наградите, имах уговорка да отида горе на палубата с г-н Бартлет, тъй като, изглежда, той доста обича да гледа луната. Аз му казах да се качи горе и да ме чака, а аз ще дойда покъсно, защото имах уговорка да танцувам с г-н Маунтгинц. И той ме попита колко дълго ще танцувам, а аз му казах да отиде да ме чака горе и ще разбере. Та, двамата с г-н Маунтгинц чудесно танцувахме и пиехме шампанско, когато ни намери майор Фалкън. Защото той всъщност търсеше мен и ми каза, че наистина не бива да карам г-н Бартлет да чака. И аз се качих на палубата и там ме чакаше г-н Бартлет и, изглежда, той наистина е лудо влюбен в мен, защото не можел да мигне, откак се сприятелихме. Понеже той никога не е допускар, че имам ум, но сега, като разбрал, се оказа, че от години търсел момиче като мен и каза, че единственото подходящо място за мен, като се върнем, е Вашингтон, където той живее. Аз му казах, че смятам, че такова нещо е почти винаги резултат от съдбата. И той иска да сляза от кораба утре във Франция и да пътувам с него до Виена, тъй като, изглежда, Виена е във Франция, а ако продължиш до Англия, много се отклоняваш. Но аз му казах, че не мога и че според мен, ако наистина е лудо влюбен в мен, той трябва да дойде в Лондон. Но той ми каза, че има важна работа във Виена, която е много, много тайна. Но аз му казах, че не вярвам да е работа, а сигурно е някое момиче, понеже каква работа може да е толкова важна? А той каза, че това е работа за правителството на Съединените щати във Вашингтон и че не може на никого да каже каква е. След това дълго гледахме луната. После аз му казах, че бих отишла във Виена, ако съм сигурна, че е работа, а не някое момиче, понеже не мога да разбера как една работа може да бъде толкова важна. И тогава той всичко ми каза. Та, изглежда, че чичо Сам иска да купи някакви нови самолети, които, изглежда, всички също искат, особено Англия. Но чичо Сам е измислил много хитър начин да ги получи, но е много дълго да го описвам в дневника си. Та стояхме и дочакахме изгрева и аз почти се вдървих и казах, че трябва да си сляза в стаята, защото корабът пристига във Франция днес, и ако ще слизам във Франция, за да отидем във Виена, ще трябва да си приготвя багажа.

И така, отидох си в стаята и си легнах. После дойде Дороти. Тя била горе на палубата с шампиона по тенис, но не забелязала изгрева, понеже всъщност не обича природата, а винаги си губи времето и си

разваля дрехите, въпреки че аз винаги ѝ казвам да не пие шампанско направо от бутилката на палубата, тъй като там много се люлее.

Ще обядвам в стаята си и ще изпратя бележка на г-н Бартлет, че не мога да сляза от кораба във Франция и да отида с него във Виена, защото имам ужасно главоболие, но ще се видим пак някой път. Майор Фалкън ще дойде в 12 часа и аз трябва да премисля с какви имена ме наричаше г-н Бартлет в Литъл рок и съм много разстроена. Защото един джентълмен никога не плаща за тези неща, а едно момиче винаги трябва да плати. И мисля да разкажа на майор Фалкън за онази работа със самолетите, тъй като това май наистина го интересува. А и в края на краищата смятам, че г-н Бартлет наистина не е джентълмен, след като ме наричаше с всички онези имена в Литъл рок, макар че това беше преди седем години. А майор Фалкън е винаги джентълмен и наистина иска много да ни помогне в Лондон. Понеже той лично познава Уелския принц и според него двете с Дороти много ще харесаме принца, когато го опознаем. Та ще си стоя в стаята, докато г-н Бартлет слезе от кораба, но всъщност, изглежда, не ме е грижа дали пак някога ще го видя.

И така, утре сутринта рано и бодро пристигаме в Англия. Наистина съм много развълнувана, защото тази сутрин г-н Айсмън ми изпрати телеграма, както всяка сутрин, и каза да се възползваме от всички, които срещаме, докато сме на път, понеже пътуването е най-висшата форма образование. Господин Айсмън вината е прав и майор Фалкън знае всички забележителности на Лондон, даже и Уелския принц, та изглежда, двете с Дороти ще прекараме чудесно в Лондон.

ГЛАВА ТРЕТА

ЛОНДОН НЕ Е НИЩО ОСОБЕНО

17 април

Ами двете с Дороти наистина сме в Лондон. Стигнахме до Лондон вчера с влака, понеже параходът не стига до самия Лондон, а спира на плажа и оттам човек трябва да вземе влака. В Ню Йорк е много по-добре, понеже параходът стига чак до Ню Йорк, и аз вече започвам да си мисля, че всъщност Лондон не е чак толкова образователен. Но не казах това на г-н Айсмън, когато му телеграфирах снощи, понеже г-н Айсмън ме изпрати в Лондон специално да се образовам, и не бих си и помислила да му казвам, че Лондон е направо провал, че ние в Ню Йорк знаем много повече.

Двете с Дороти се настанихме в хотел „Риц“ и е чудесно, че той е пълен с американци — човек наистина може да си помисли, че е в Ню Йорк. Според мен най-приятното нещо на едно пътуване е, че непрекъснато срещаш американци и така винаги се чувстваш като у дома.

Вчера с Дороти слязохме да обядваме в ресторанта на „Риц“ и на съседната маса видяхме една много сладка блондинка и аз сригах Дороти под масата, понеже мисля, че е некултурно да буташ някого отгоре на масата, и винаги се опитвам да науча Дороти на добри обноски. И й казах: „Какво сладко момиче! Сигурно е американка“. И наистина, момичето извика главния келнер със съвсем американски акцент и беше много ядосано и му каза, че идва в този хотел вече 35 години и никога досега не са я карали да чака. Аз веднага я познах по гласа, защото това бе Фани Уорд^[1]. И ние я поканихме на нашата маса и трите много се зарадвахме, че се срещаме. Защото аз се познавам с Фани от преди около пет години, но сякаш че се познаваме от по-отдавна, понеже мама я познаваше от 45 години, тъй като те двете са били съученички и мама винаги следеше във вестника разводите й. Сега Фани живее в Лондон и е известна като едно от най-сладките

момичета в Лондон. Ами тя е почти историческа, защото, когато едно момиче е сладко вече 50 години, то наистина става историческо.

И ако мама не беше починала от втвърдяване на артериите, трите с нея и с Фани щяхме чудесно да си прекараме в Лондон, понеже Фани много обича да ходи по магазините. И отидохме да купуваме шапки, но вместо да отидем в обикновен магазин, влязохме в един детски и двете с Фани си купихме няколко много сладки шапки, защото детските са двойно по-евтини и Фани винаги си купува от тях. Тя наистина обожава шапките и всяка седмица си купува по няколко от детския магазин и така спестява маса пари.

После се върнахме в „Риц“, защото имахме среща с майор Фалкън, който ни бе поканил на чай в къщата на едва дама на име лейди Шелтън. Майор Фалкън покани и Фани да дойде с нас, но тя отказа, понеже за съжаление трябваше да отиде на урок по музика.

В къщата на лейди Шелтън се запознахме с доста хора, които, изглежда, са англичани. Някои от момичетата в Лондон, изглежда, са лейди, което, изглежда, е обратното на лорд. А някои, които не са лейди, са почтени^[2]. Но доста не са нито лейди, нито пък почтени, а са точно като нас, та можеш да ги наричаш просто „мис“.

А лейди Шелтън бе наистина очарована, че ние — две американки, я посещаваме в дома ѝ. Искан да кажа, че тя ни заведе двете с Дороти в един заден салон и се опита да ни продаде за 25 лири няколко цветя от мидички, които сама прави. А ние попитахме това колко е в пари и, изглежда, е 125 долара. Но наистина ще ми бъде трудно в Лондон с Дороти, понеже тя наистина не биваше да казва на една английска лейди това, което каза, че и ние в Америка използваме мидичките по същия начин, само че слагаме под една от тях грахово зърно и викаме на това „игра“. Но аз казах на лейди Шелтън, че просто нямаме нужда от цветя от мидички. И тогава лейди Шелтън каза, че знае колко ние американците обичаме кучета и че държи да се запознаем с майка ѝ.

И после ни заведе в къщата на майка ѝ, която е на няколко крачки от нейната къща. А майка ѝ, изглежда, се казва Графиня и отглежда кучета. И у майка ѝ също имаше забава, но косата ѝ бе прекалено червена и гримът ѝ — прекалено силен като за такава възрастна дама. Първото нещо, което запита, бе дали сме си купили цветя от мидички. Ние ѝ казахме, че не сме. Но тя, изглежда, въобще не се държа така,

както трябва да се държи една Графиня на нейната възраст, понеже каза: „Добре сте направили, мили мои! Не бива да се оставяте да ви измами дъщеря ми — цветята се разпадат само след няколко дни“. После ни попита дали искаме да си купим куче. Аз не успях да спра Дороти навреме и тя отговори: „След колко време се разпада кучето?“. Но аз мисля, че Графинята не се държа, както трябва да се държи една Графиня, понеже се разсмя много, много високо и каза, че Дороти е наистина чудесна, и я сграбчи и я разцелува и през цялото време я прегръщаше. Искам да кажа, че наистина не смятам, че една Графиня трябва да окуражава Дороти. Обаче аз просто казах на Графинята, че нямаме нужда от куче.

После се запознах с една очарователна английска лейди, която носеше в чантичката си една много, много красива диамантена диадема, понеже, както тя каза, си помислила, че сигурно на забавата ще има американци и че я продава наистина много, много евтино. Според мен диамантената диадема е чудесно нещо и досега не ми бе хрумвало, че можеш и там да носиш диаманти. Освен това, преди да видя диамантената диадема за първи път, смятах, че имам по един брой от всичко. Английската лейди, която се казва госпожа Уикс, каза, че я има в семейството от години, но хубавото на диамантите е, че винаги изглеждат като нови. И аз наистина много се заинтересувах и я попитах колко струва в пари и изглежда струва 7500 долара.

И тогава се огледах и забелязах един джентълмен, който бе облечен много елегантно, и аз попитах майор Фалкън кой е и той ми каза, че се казва сър Франсис Бийкмън и, изглежда, е много, много богат. Тогава помолих майор Фалкън да ни представи един на друг и така се запознахме. И аз помолих сър Франсис Бийкмън да ми подържи шапката, за да премеря диамантената диадема. Излезе, че мога да я нося и обърната назад с панделка, тъй като косата ми е късо подстригана. Казах на сър Франсис Бийкмън, че мисля, че наистина диадемата е много сладка. И той мислеше така, но излезе, че имал някаква среща и трябваше да си тръгва. Тогава до мен се приближи Графинята и тя наистина е съвсем неизискана, защото ми каза: „Не си губи времето с него“. И каза още, че ако сър Франсис Бийкмън някога реши да похарчи и едно петаче, статуята на един джентълмен на име г-н Нелсън ще си свали шапката и ще се поклони. Искам да кажа, че

някои хора са толкова неизискани, че си мислят неизискани неща за всекиго.

Но аз наистина много искам да имам диамантената диадема и затова много се разтревожих, когато г-жа Уикс каза, че отива на друга забава, където ще е пълно с чудесни американци, които направо ще я грабнат. И толкова се разтревожих, че ѝ дадох 100 долара и тя ще ми я запази. Но каква е ползата от едно пътуване, ако не се възползваш от възможностите? А наистина е много рядко нещо една английска лейди да ти предложи нещо толкова евтино. Та снощи телеграфирах на г-н Айсмън и му казах, че, изглежда, не му е ясно колко е скъпо човек да пътува, за да се образова. И му казах, че ми трябва 10 хил. долара и казах още, че се надявам, че няма да ми се наложи да ги взема на заем от някой непознат английски джентълмен, дори и да е много, много хубав. И не можах да мигна цяла нощ от притеснение, понеже, ако не получа парите за диамантената диадема, ще бъде ужасно трудно да си взема обратно стотте долара от английската лейди.

А сега вече наистина трябва да се обличам, защото майор Фалкън ще ни показва забележителностите на Лондон. Но аз мисля, че ако не получа диадемата, цялото ми пътуване до Лондон ще е било напразно.

18 април

Какъв ден и нощ само бе вчера! Майор Фалкън дойде да ни вземе, за да ни покаже забележителностите на Лондон. Но аз се сетих, че ще е чудесно да имаме с нас още един джентълмен и накарах майор Фалкън да се обади на сър Франсис Бийкмън. Искам да кажа, че получих телеграма от г-н Айсмън, че не може да ми изпрати 10 хиляди долара, но ми изпраща 1000, които не са и капка в кофата за диамантената диадема. Но сър Франсис Бийкмън каза, че не може да дойде. Аз обаче не спрях да настоявам, докато той не се съгласи най-накрая.

Майор Фалкън има собствена кола и Дороти седна отпред с него, а аз седнах отзад със сър Франсис Бийкмън, обаче му казах, че няма да му викам сър Франсис Бийкмън, а просто Прасчо.

В Лондон наистина вдигат голям шум за нищо! Искам да кажа, че Лондон не е нищо особено. Например много приказват за някаква

си кула, която всъщност е по-ниска от „Хикокс билдинг“ в Литъл рок, щата Арканзас, и е просто като комин на някой от наште небостъргачи в Ню Йорк. А сър Франсис Бийкмън настояваше да слезем от колата и да гледаме кулата, понеже, както той каза, на една много известна кралица ѝ отрязали там главата една сутрин. А Дороти каза: „Каква глупачка! Не е трябвало въобще да става онази сутрин!“. И това наистина е единственото умно нещо, което Дороти каза в Лондон. И затова въобще не пожелахме да слезем от колата.

Повече не ходихме по други забележителности, понеже в един много, много елегантен нов ресторант, наречен „Кафе дьо Париж“, сервират чудесни коктейли с шампанско, каквито в Ню Йорк не можеш да намериш ни за любов, ни за пари. И аз казах на Прасчо, че когато пътуваш, наистина трябва да се възползваш от всичко, което не можеш да намериш у дома.

Когато двете с Дороти си слагахме пудра в тоалетната, срещнахме там едно момиче, с което Дороти се познава от „Фолис“, но сега то живее в Лондон. И то ни разказа всичко за Лондон. Излиза, че джентълмените в Лондон имат странния навик да не правят подаръци на момчетата. И на английските момичета, изглежда, наистина им стига едно златно цигаре или пък една гривна, която е просто златна и няма никакви скъпоценни камъни и която едно американско момиче би дало на прислужницата си. И тя каза, че можеш да разбереш наистина какви са английските джентълмени, щом дори и английските лейди не могат да изкопчат нищо от тях. И тя още каза, че сър Франсис Бийкмън е известен из цял Лондон с това, че харчи дори по-малко от обикновения английски джентълмен. И тогава двете с Дороти казахме довиждане на приятелката на Дороти, а после Дороти каза: „Хайде да кажем на момчетата, че ни боли глава и да се върнем в «Риц» — там момчетата са американци!“. И Дороти още каза, че компанията на един джентълмен като сър Франсис Бийкмън е твърде висока цена само за няколко коктейла. Но аз казах на Дороти, че винаги съм вярвала, че човек не бива да се отказва така лесно и че ще бъде чудесно едно американско момиче като мен да образува един английски джентълмен като Прасчо, както аз наричам сър Франсис Бийкмън.

И се върнахме на масата и аз трябва почти да призная, че Дороти има право за Прасчо, понеже той наистина много обича да приказва и все приказва за някакъв свой приятел, който бил много известен крал в

Лондон на име крал Едуард. И Прасчо каза, че никога, ама никога няма да забрави смешните истории, които крал Едуард винаги разправял, и че никога няма да забрави как веднъж били на някаква яхта и седял на масата, и крал Едуард станал и казал: „Не ме е еня, кой какво ще си помисли — аз ще си запаля една пура!“. И тогава Прасчо високо се разсмя. И аз, разбира се, също се разсмях много, много високо и казах на Прасчо, че много го бива да разказва смешни истории. Искам да кажа, че човек винаги може да се сети кога трябва да се смее, понеже Прасчо винаги се разсмива пръв.

А следобед приятелките на г-жа Уикс, които чули, че искам да купя диамантената диадема, ни се обадиха да ни поканят на чай и двете с Дороти отидохме, като взехме с нас и един джентълмен, с когото Дороти се запозна във фоайето и който е много, много хубав, обаче е само танцьор в едно кафене, когато не е безработен.

Та отидохме на чай в къщата на една лейди на име лейди Елмсуърт и това, което тя предлага за продан на нас, американците, е портрет на баща ѝ, нарисуван с масло от някакъв си, както тя каза, свирчо^[3]. Но аз ѝ казах, че и моят баща много си подсвирква, но че дори нямам негова фотография, понеже всеки път, когато идваше в Литъл рок, аз го карах да отиде да се снима, но той така и не пожела.

И после се запознахме с една лейди на име лейди Чизълби, която ни караше да отидем на чай у тях, но ние ѝ казахме, че наистина нищо не искаме да купуваме. Но тя каза, че не иска нищо да продава, а само да вземе 5 лири на заем. Та затова ние не отидохме и аз наистина се радвам, че г-н Айсмън не е в Лондон, понеже всички английски лейди щяха да го канят на чай и той щеше да се натовари с разни цветя от мидички, кучета и картини.

А снощи аз, Прасчо, Дороти и танцьорът, който се казва Джерълд, отидохме в клуб „Кит-кет“, тъй като Джерълд е без работа и няма какво друго да прави. Аз бая се поскарах с Дороти, понеже тя просто си губи времето, като излиза с всеки джентълмен, който е останал без работа, и винаги се влюбва и никога няма да се научи какво трябва да прави.

А аз наистина мисля, че ако на едно момиче наистина му е приятно с някой джентълмен, от това нищо добро няма да излезе.

Довечера ще бъде голяма вечер, понеже майор Фалкън ще ни заведе на танцова забава у една лейди, за да се запознаем с Уелския

принц. А сега трябва да се приготвям, понеже чакам Прасчо, и ние двамата, изглежда, ставаме добри приятели, въпреки че той все още не ми е изпратил цветя.

19 април

Снощи наистина се запознахме с Уелския принц. В единайсет часа майор Фалкън дойде да ни вземе и да ни заведе в къщата на една лейди, където имаше забава. Уелският принц наистина е чудесен! Искам да кажа, че дори и да не беше принц, пак щеше да е чудесен, защото дори и да не беше принц, щеше да си изкарва прехраната, като свири на хавайска китара, ако, разбира се, се поупражни. Та тази лейди ми каза, че Уелският принц искал да се запознае с мен и тя ни представи един на друг и аз много, много се развълнувах, когато той ме покани на танц. И реших, че трябва да си запиша всяка негова дума, за да мога винаги да ги препрочитам, когато наистина остареея. И после започнахме да танцуваме и аз го попитах дали все още може да обича конете и той отговори, че може. И след като нашият танц свърши, той покани на танц Дороти, но Дороти никога няма да се научи как да се държи с един принц. Защото тя ми подаде ветрилото си и ми каза: „Подръж го, докато аз отворям нова страница в английската история“. И това съвсем пред Уелския принц! Аз много, много се тревожех, докато Дороти танцуваше с него, защото тя му приказваше през цялото време, а той си записваше на ръкавелата някои от ужасните думи, които тя винаги използва. И ако някой ден той каже на кралицата, че е „голям образ“, кралицата ще обвинява мен, че съм довела в английското общество такова момиче като Дороти. Затова, когато Дороти се върна, доста се скарахме, понеже Дороти каза, че откакто съм се запознала с Уелския принц, съм заприличала на истинска англичанка. Ама наистина аз често си спомням, че в Арканзас татко разказваше, че дядо му е от едно място в Англия, наречено Австралия, та не е чудно, че понякога английското избива в мен. Понеже, ако едно момиче говори с английски акцент, според мен това е чудесно.

20 април

Вчера следобед реших, че наистина трябва да започна да уча Прасчо да се държи с едно момиче като американски джентълмен. И затова го поканих на чай горе в нашта гостна в хотела, защото имам ужасно главоболие. Искам да кажа, че наистина съм много сладка в розовия пенъор. Обаче изпратих пиколото, който е едно много мило момче на име Хари и с което ние с Дороти много си говорим, да отиде в най-скъпата цветарница и да купи за десет лири много, ама много скъпи орхидеи и да ги донесе в гостната ни точно в 5.15 и да не казва нищо, само да каже, че са за мен. И Прасчо дойде на чай и пиехме чай, когато влезе Хари и не каза нито една дума — само ми подаде една голяма кутия и каза, че е за мен. И аз я отворих и, разбира се, в нея имаше цяла дузина много, ама много красиви орхидеи. Тогава аз потърсих визитната картичка, но там, разбира се, нямаше никаква визитна картичка и тогава се хвърлих на шията на Прасчо и казах, че заслужава наистина да го разцелувам за цветята. А той каза, че не са от него. Но аз казах, че не може да не са от него, защото в Лондон има само един джентълмен, който е толкова мил и щедър и има толкова голямо сърце, че да изпрати на едно момиче цяла дузина орхидеи, и това е той. Но той продължи да настоява, че не са от него. Но аз казах, че съм сигурна, че са от него, защото в Лондон няма друг джентълмен, който да е толкова чудесен и толкова прекрасен и такъв мил джентълмен, че да изпраша на едно момиче всеки ден по цяла дузина орхидеи. И че наистина трябва да му се извиня, че така го разцелувах, но съм толкова импулсивна, че само като си помисля, че той ще ми изпраща по една дузина орхидеи всеки ден, ставам толкова импулсивна, че не мога да се удържа.

Тогава влязоха Дороти и Джерълд и аз им разказах какъв прекрасен джентълмен е Прасчо и им казах, че ако един джентълмен изпраща на едно момиче по цяла дузина орхидеи всеки ден, той наистина е като принц. Прасчо целият се изчерви и наистина му стана много, много приятно и повече не настоя, че не са от него. И тогава аз започнах да го ухажвам и му казах, че трябва много да внимава, защото е толкова хубав, а аз съм толкова импулсивна, че може всеки момент да го разцелувам. И Прасчо наистина се почувства много, много доволен, че е такъв хубав джентълмен, и се изчервяваше през цялото време и седеше ухилен до уши. После ни покани всички на вечеря и той и Джерълд отидоха да се преоблекат. А аз и Дороти доста

се поскарахме, защото тя ме попита дали от баща си съм се научила така да лъжа, но аз ѝ казах, че не съм чак толкова неизискана, че да си губя времето с джентълмен, който, когато не е безработен, е просто танцьор. А Дороти каза, че Джерълд е истински джентълмен, понеже ѝ пратил бележка и на хартията имало герб. И тогава аз ѝ казах, че герб не се яде. И после се преоблякохме за вечеря.

Тази сутрин Хари пиколото, който е наш приятел, ме събуди в 10 часа, понеже ми донесе цяла дузина орхидеи от Прасчо. А когато плати за няколко дузини, Прасчо ще е вече готов за диамантената диадема. Защото харченето на пари е просто навик и ако си успяла да накараш един джентълмен да започне и да купува по цяла дузина орхидеи наведнъж, той наистина добива много хубави навици.

21 април

Вчера следобед заведох Прасчо на покупки по една улица, която се казва „Бонд стрийт“. И първо го заведох в един бижутерски магазин, защото му казах, че трябва непременно да имам сребърна рамка, защото непременно трябва да имам неговата фотография, която да сложа в сребърната рамка. И му казах, че когато едно момиче се запознае с такъв хубав джентълмен като него, то наистина желае да има на тоалетката си неговата фотография, за да я гледа непрекъснато. Прасчо много се развълнува. И ние разгледахме всички сребърни рамки. Но тогава аз му казах, че наистина не смятам, че една сребърна рамка е достатъчно хубава за неговата фотография, защото бях забравила, че в магазина имат и златни рамки. И тогава започнахме да избираме златна рамка. После се разбра, че той има своя фотография в униформа. И тогава аз му казах, че сигурно е толкова хубав в униформа, че според мен и златната рамка не е достатъчна, но за съжаление нямаха платинени рамки, та трябваше да се задоволим с най-скъпата, която можеше да се купи.

После го помолих да си облече униформата утре, понеже умирам да го видя в униформа и понеже можем да отидем на чай у г-жа Уикс. На него наистина му стана много приятно и се ухили и каза, че ще я облече. И тогава аз му казах, че бедничката аз наистина ще приличам на сираче до него, с неговата униформа. И тогава започнахме да избираме гривна, но една негова приятелка, която е много близка

приятелка на жена му, която сега е в тяхната къща в провинцията, влезе в магазина и Прасчо стана много нервен, понеже го хванаха в бижутерски магазин, където кракът му не е стъпвал от години. Та се наложи да си тръгнем.

Тази сутрин Джерълд се обади на Дороти и каза, че вдругиден организират градинска забава, за да продават разни неща с благотворителна цел, и попита дали ние двете с Дороти искаме да продаваме неща на хората с благотворителна цел и ние казахме, че искаме.

А сега трябва да се обадя на г-жа Уикс и да ѝ кажа, че ще заведе сър Франсис Бийкмън утре на чай и се надявам, че всичко ще мине добре. Но да можеше само Прасчо да не приказва толкова много! Не че имам нещо против един джентълмен да разказва толкова истории, ако са нови, обаче е много изнервящо, когато един джентълмен разказва толкова много истории и те са все същите истории. Наистина Лондон е толкова необразователен, че единственото, което научавам, са старите истории на Прасчо, а тях дори не искам и да знам. Та започва да ми писва от Лондон.

22 април

Вчера Прасчо дойде в униформата си, но бе много угрижен, защото получи писмо. И изглежда, че жена му идва в Лондон, понеже тя винаги идва в Лондон всяка година да си преправи старите дрехи и се познава с едно момиче, което ѝ ги преправя много, много евтино. И тя ще живее при онази лейди, дето ни видя в бижутерския магазин, понеже винаги излиза по-евтино, ако живееш у някоя приятелка. Аз исках да развеселя Прасчо и затова му казах, че съм сигурна, че онази лейди всъщност не ни видя, а ако ни е видяла, сигурно не е могла да повярва на очите си, че го вижда в бижутерския магазин. Но не му казах, че смятам, че най-добре ще бъде двете с Дороти да заминем час по-скоро за Париж. Понеже въпреки всичко компанията на Прасчо не може да не започне да се отразява на нервите на едно момиче. Но всъщност накарах Прасчо да се почувства доста добре в униформата си, защото му казах, че съм достойна да бъда с него единствено с диамантена диадема на главата. И после му казах, че дори и да беше в Лондон жена му, ние пак щяхме да бъдем приятели, понеже аз не мога

да не му се възхищавам, дори и да беше в Лондон жена му. И му казах още, че съм сигурна, че такава нещо почти винаги е резултат от съдбата. И после отидохме на чай у г-жа Уикс и Прасчо каза на г-жа Уикс, че ще ѝ плати за диамантената диадема, и тя почти щеше да припадне, но ще го пази в тайна, понеже и без това никой няма да повярва. Та сега вече диамантената диадема е моя и трябва да призная, че винаги всичко се оправя. Но обещах на Прасчо, че винаги ще остана в Лондон и, че винаги ще бъдем приятели. Понеже Прасчо казва, че аз съм единствената, която му се възхищава заради самия него.

25 април

През последните дни бях толкова заета, че няхах време за дневника си, понеже вече сме на кораба, който изглежда доста малък кораб, и пътуваме за Париж и ще пристигнем там днес следобед. Понеже до Париж, изглежда, се стига доста по-бързо, отколкото до Лондон. Искам да кажа, че е странно, като си помисли човек, че до Лондон се стига за шест дни, а до Париж — само за един.

Обаче Дороти е много разстроена и не искаше да тръгва, понеже е лудо влюбена в Джерълд. Джерълд каза, че наистина не бива да си тръгнем от Лондон, без да сме видели Англия, след като така и така сме тук. Но аз им казах, че ако и Англия е толкова място като Лондон, въобще не искам да си губя времето, понеже знам предостатъчно. Искам да кажа, че доста се поскарахме, защото Джерълд се яви на гарата само с една гривна за Дороти и аз ѝ казах, че добре, че се отърва от такъв човек. А Дороти трябваше да тръгне с мен, тъй като г-н Айсмън ѝ плаща всички разноски, защото иска Дороти да ми е компаньонка.

Последното нещо в Лондон бе градинската забава. Аз продадох доста червени балони и продадох един червен балон за 20 лири на Хари Лаудър — известният шотландски джентълмен, който е известният шотландски тенор. И Дороти каза, че щом съм успяла да направя това, няма нужда да си купувам билет за парахода до Париж, понеже сигурно ще мога просто да преплувам Ламанша.

Обаче Прасчо не знае, че сме заминали, но аз му изпратих писмо и му казах, че пак ще се видим някой път. И наистина, с удоволствие

напуснах нашта стая в „Риц“ — искам да кажа, че с 50–60 орхидеи това наистина започва да заприличва на погребение. Телеграфирах на г-н Айсмън и му казах, че нищо повече не можем да научим в Лондон, понеже и без това знаем всичко, и че ако отидем в Париж, поне ще можем да научим френски, ако, разбира се, искаме.

Та съм наистина много, много заинтригувана, понеже съм слушала толкова много за Париж и предчувствам, че е много, много по-образователен от Лондон и очаквам с нетърпение да видя хотел „Риц“ в Париж.

---

[1] Фани Уорд — майка на две дъщери актриси, известна с непрекъснатите си досадни забележки зад кулисите. — Бел.прев. ↑

[2] Honourable (англ.) — английска титла на децата на барон, а също и „почтен“. — Бел.прев. ↑

[3] Whistler — известен американски художник, работил главно в Англия и Франция и също (англ.) човек, който си подсвирква. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПАРИЖ Е БОЖЕСТВЕН!

27 април

Париж е божествен! Искам да кажа, че двете с Дороти пристигнахме в Париж вчера и Париж наистина е божествен. Понеже французите са божествени. Защото, като слизахме от кораба и минавахме през митницата, беше много горещо и много миришеше и всички френски джентълмени в митницата много крещяха. И тогава аз се огледах и избрах един джентълмен, който беше облечен в разкошна униформа, и, изглежда, беше много, много важна личност и му дадох 20 франка френски пари и той стана много, много галантен, разбута всички и ни пренесе багажа през митницата. Понеже аз наистина смятам, че 20 франка е съвсем евтино за джентълмен, който има златни ширити за сто долара само на палтото си, да не говорим за панталоните.

Изглежда, френските джентълмени винаги доста крещят, особено шофьорите на такси, когато получат само една малка жълта монета, наречена 50 сантима за бакшиш. Но хубавото на френските джентълмени е, че щом един френски джентълмен започне да крещи, винаги можеш да го накараш да млъкне с пет франка — няма значение кой е той. А е толкова ободряващо да чуеш как един френски джентълмен спира да крещи, че и за десет франка пак щеше да е евтино.

Та се настанихме в хотел „Риц“ и хотел „Риц“ е божествен. Понеже, ако едно момиче може да седи в чудесен бар и да пие чудесни коктейли с шампанско, и да гледа всички важни французи в Париж, мисля, че това е божествено. И когато едно момиче си седи така и гледа Пърл Уайт и Мейбъл Гилмън Кори, и г-жа Неш, това просто е божествено. Понеже когато гледаш г-жа Неш и си помислиш само колко много е получила г-жа Неш от джентълмените, дъхът ти наистина секва.

И когато се разхождаш и четеш всички онези табелки с всички онези исторически имена, наистина ти секва дъхът. Понеже когато двете с Дороти излязохме на разходка и се разходихме само през няколко преки, успяхме да видим всички онези исторически имена като Коти и Картие и аз веднага разбрах, че най-сетне виждаме нещо образователно и че цялото ни пътуване не е било напразно. Искам да кажа, че наистина се опитвам да накарам Дороти да се образова. А когато заставахме на ъгъла на едно място, наречено „Плас Вендом“, и се обърнахме с гръб към паметника, видяхме, какво мислите? — знака на Коти. И аз казах на Дороти: „Не е ли наистина вълнуващо да стоиш на такова историческо място, където г-н Коти прави всичкия парфюм?“. А Дороти каза, че сигурно, когато г-н Коти пристигнал за първи път в Париж и го помирил, разбрал, че нещо трябва да се направи. Дороти наистина никога няма да се научи на уважение!

И после видяхме един бижутерски магазин и на витрината му имаше бижута, които наистина, изглежда, струваха много евтино, но цената беше само във франкове, а на нас с Дороти, изглежда, не ни достига математиката, за да разберем колко прави това в пари. И затова влязохме вътре да попитаме и, изглежда, е само 20 долара, но, изглежда, също така, че това не са истински диаманти, а нещо, наречено „paste“^[1], което означава на френски „имитация“. А Дороти каза, че „paste“ означава какво трябва да направи едно момиче, ако един джентълмен му подари такъв диамант. И щях да се почувствам неудобно, но джентълменът като че ли не разбра английския на Дороти.

Наистина е много потискащо, понеже не можеш да разбереш кое е имитация. И един джентълмен може да те измами и да ти направи подарък, който в действителност струва само 20 долара. Затова, когато г-н Айсмън пристигне в Париж идната седмица и пожелае да ми направи подарък, ще трябва да отида с него, понеже по природа той е заклет търсач на евтиното. А джентълменът от бижутерския магазин каза, че много от известните момичета в Париж имат имитация на всичките си бижута и слагат бижутата си в сейф, а носят имитациите, за да могат хем да ги носят, хем да се забавляват. Но аз му казах, че според мен едно момиче, ако е лейди, никога няма дори и да си помисли да се забавлява толкова, че да забрави да си пази бижутата.

После се върнахме в „Риц“ и си разопаковахме багажа с помощта на един чудесен келнер, който ни донесе чудесен обяд и, който се казва Леон, и който говори английски почти като американец, и с когото ние с Дороти много си поговорихме. Леон каза, че не бива да седим само в „Риц“, а че трябва да разгледаме Париж. И тогава Дороти каза, че ще слезе долу във фоайето да се запознае с някой джентълмен, който да ни покаже Париж. И след няколко минути тя се обади от фоайето и каза: „Намерих тук една птица, дето е френски благородник с титла и се казва Виконт, така че слизай!“. А аз казах: „Как се е озовал в «Риц» французин?“. А Дороти каза: „Влязъл, за да се скрие от дъжда и не забелязал, че е спрял“. А аз казах: „Предполагам, че както обикновено си попаднала на някой, дето няма пари да плати и за едно такси. Защо не намери някой американски джентълмен, дето винаги има пари?“ А Дороти каза, че според нея един френски джентълмен познава Париж по-добре. А аз казах: „Ама той дори не може да познае, че дъждът е спрял!“. Обаче слязох.

Всъщност Виконтът се оказа чудесен. Обикаляхме и разглеждахме Париж и видяхме колко наистина е божествен. Искам да кажа, че Айфеловата кула^[2] е божествена и е много по-образователна от Лондонската, която дори не можеш да забележиш, ако си през две улици. А когато едно момиче гледа Айфуловата кула, то наистина разбира, че гледа нещо голямо. А и просто не можеш да не я забележиш.

После отидохме на чай в едно място, наречено Мадрид и беше наистина божествено. Искам да кажа, че видяхме там пак Пърл Уайт и г-жа Кори и г-жа Неш.

И после отидохме на вечеря, после в Момарт^[3] и наистина беше божествено, защото там пак ги срещнахме. Искам да кажа, че в Момарт има истински американски джаз и много нюйоркчани, които познаваме и наистина можеш да си помислиш, че си в Ню Йорк, а това е божествено. Та се върнахме в „Риц“ доста късно. С Дороти бая се поскарахме, понеже Дороти каза, че когато разглеждали Париж, аз съм попитала френския Виконт как се казва незнайният войн, дето е погребан под един голям паметник. А аз казах, че, всъщност не съм искала да го питам това, а съм искала да го питам как се казва майката на незнайния войн, понеже винаги мисля повече не за убития войн, който е умрял, а за майка му.

Френският Виконт ще дойде пак утре сутринта, но аз не искам повече да го виждам. Защото френските джентълмени всъщност много мамят — водят те на божествени места и те карат да се чувстваш чудесно и ти наистина сякаш чудесно се забавляваш, но като се прибереш вкъщи и се замислиш, излиза, че си получила само едно ветрило за 20 и една кукла, която са ти подарили без пари в един ресторант. Та едно момиче трябва наистина да внимава в Париж, понеже има опасност толкова много да се забавлява, без обаче да стигне доникъде. И наистина разбираш, че в края на краищата, американските джентълмени са най-добри, понеже може и да ти е приятно, когато ти се целува ръка, обаче една диамантена или сапфирена гривна е вечна. Освен това мисля, че не бива да излизам с никой джентълмен в Париж, понеже г-н Айсмън пристига идната седмица, а той ми каза, че единственият вид джентълмени, с които той иска да излизам, са интелектуалните джентълмени, които са полезни за ума на едно момиче. А аз наистина май не виждам в „Риц“ джентълмен, който да изглежда подходящ за ума на едно момиче. И затова утре ще излезем по магазините, а предполагам ще бъде прекалено да се надявам да намеря някой джентълмен, който хем да изглежда според г-н Айсмън подходящ за ума на едно момиче, хем да иска да ни заведе по магазините.

29 април

Какъв ден само беше вчера! Двете с Дороти тъкмо се приготвихме да излезем по магазините, когато звънна телефонът и от рецепцията ми казаха, че лейди Франсис Бийкмън е долу и че иска да се качи горе. И аз наистина много се изненадах. Искам да кажа, че не знаех какво да кажа и затова казах „да“. И после казах на Дороти, и после седнахме да размислим. Понеже лейди Франсис Бийкмън, изглежда, е жената на онзи джентълмен, който се казва сър Франсис Бийкмън, който ми бе обожател в Лондон, който, изглежда, толкова много ме обожаваше, че ме попита дали може да ми направи подарък — едва диамантена диадема. И, изглежда, че жена му е чула за това и наистина, изглежда, че трябва да е дошла чак от Лондон. На вратата се почука много, много силно и ние казахме „влез“. И лейди Франсис Бийкмън влезе, и тя е една доста голяма лейди, която доста прилича на

Бил Харт^[4]. Тоест според Дороти тя доста прилича на Бил Харт, само че всъщност прилича повече на коня на Бил Харт. Та лейди Франсис Бийкмън каза, че ако веднага не ѝ дам диамантената диадема, тя ще вдигне голям скандал и ще ми очерни репутацията. Понеже тя твърди, че имало нещо нередно в цялата тая работа. Защото, изглежда, сър Франсис Бийкмън е женен за нея вече 35 години и последният подарък, който ѝ е направил, е венчалната халка. И тогава Дороти се обади и каза: „Госпожо, можете да очернете репутацията на приятелката ми точно толкова, колкото и да потопите еврейския флот“. Наистина се гордея с Дороти, дето така защити репутацията ми. Понеже наистина смятам, че няма нищо по-прекрасно от две приятелки, които винаги се подкрепят и защитават. Понеже, колкото и да се пени лейди Франсис Бийкмън, трябва да разбере, че не може да потопи цяла флота, пълна с кораби. И че ще трябва да спре да говори срещу репутацията ми.

И тогава тя каза, че ще ме закара на съд и че ще каже, че съм упражнила особен натиск върху мъжа ѝ. А аз ѝ казах: „Ако и в съда се явите с тази шапка, ще видим дали съдията ще реши, че е нужен особен натиск, за да погледне сър Франсис Бийкмън някое друго момиче“. И после се обади Дороти и каза: „Моята приятелка има право, госпожо. Трябва да си английската кралица, за да можеш да си позволиш да се разхождаш с такава шапка на главата“. И изглежда, лейди Франсис Бийкмън много се ядоса и каза, че ще извика тук сър Франсис Бийкмън, който неочаквано заминал на лов в Шотландия, като разбрал, че лейди Франсис Бийкмън е разбрала. А Дороти каза: „Да не искате да кажете, че сте пуснали сър Франсис Бийкмън да се мотае съвсем свободно сред всичките онези разсипници в Шотландия?“. И Дороти още каза, че тя трябва много да внимава да не излезе той някоя вечер с момчетата и да похарчи някое петаче. Искам да кажа, че винаги насърчавам Дороти да говори много, когато говорим с неизискани хора като лейди Франсис Бийкмън, понеже Дороти може да говори на техния език, а изискано момиче като мен не може. И Дороти каза: „По-добре да не викате сър Франсис Бийкмън тук, понеже, ако моята приятелка наистина реши да се заеме с него, единственото, което ще му остане, ще е титлата му“. И тогава се обадох аз и казах: „Точно така!“. Понеже аз съм американско момиче, а нас американските момичета не ни привличат титлите, понеже ние,

американските момичета, винаги казваме, че това, което стига на Вашингтон, стига и на нас. И тогава лейди Франсис Бийкмън, изглежда, започна все повече да се ядосва.

И каза, че ако е необходимо, ще каже на съдията, че сър Франсис Бийкмън не е бил на себе си, когато ми я е дал. И тогава Дороти каза: „Госпожо, ако отидете в съда и се оставите съдията добре да Ви огледа, той сигурно ще си помисли, че сър Франсис Бийкмън не е бил на себе си преди 35 години“. И тогава лейди Франсис Бийкмън каза, че вече е разбрала с какво момиче си има работа и че не желае да си има работа с такова момиче, понеже това накърнява достойнството. И тогава Дороти каза: „Госпожо, ако ние накърняваме достойнството Ви толкова, колкото Вие бодете очите ни, то се надявам заради самата Вас, че сте вярваща християнка“. Това, изглежда, наистина много разгневи лейди Франсис Бийкмън и тя каза, че ще извика адвоката си. А когато си тръгна, се препъна в дългите дипли на полата си и почти падна.

И аз наистина се почувствах много потисната, понеже прекарах такава неизискана сутрин само защото трябваше да разговарям с такава неизискана лейди като лейди Франсис Бийкмън.

30 април

А вчера сутринта наистина дойде адвокатът на лейди Франсис Бийкмън. Всъщност той се казва Мосю Брусар. Двете с Дороти тъкмо се обличахме и бяхме както обикновено по пеньоар, когато на вратата високо се почука и преди дори да успеем да кажем „влез“, той направо връхлетя вътре. И изглежда, че е от френско потекло. Искан да кажа, че умее да крещи точно като шофьор на такси. И крещеше доста високо и не спираше. Тогава двете с Дороти се втурнахме в салона, Дороти го погледна и каза: „Този град май започва всяка сутрин да си прави майтап с нас!“. Понеже нервите ни не издържат. А Мосю Брусар ни подаде визитната си картичка и продължи да крещи, като непрекъснато размахваше ръце. И Дороти каза, че той доста добре имитира „Мулен Руж“, което всъщност е червена вятърна мелница, обаче Дороти каза, че той вдига повече шум и се задвижва от свой собствен вятър. И стояхме, и го гледахме доста дълго, но започна да ни става скучно, понеже той говореше все на френски. И тогава Дороти каза: „Я да видим дали 25 франка могат да го накарат да млъкне,

понеже щом 5 франка могат да спрат един шофьор, то 25 франка трябва да са достатъчни за един адвокат“. Понеже той вдигаше около 5 пъти повече шум, отколкото един шофьор на такси, а 5×5 прави 25. А той щом чу, че споменаваме франкове, изглежда, доста се поуспокои. Дороти си извади портмонето и му даде 25 франка. И тогава той спря да крещи и ги прибра в джоба си, но пък извади една доста голяма носна кърпичка с морави слончета по нея и започна да плаче. Тогава Дороти наистина се обезкуражи и му каза: „Вижте какво! Наистина добре ни позабавлявахте тази сутрин, но ако продължавате още със или без сълзи, направо ще излетите навън!“.

И тогава той започна да сочи телефона и, изглежда, искаше да го използва и Дороти каза: „Ако мислите, че можете да наберете някакъв номер с това нещо, моля! Според нас обаче е просто като тухла“. И после той започна да телефонира, а ние с Дороти се заехме да си гледаме нашта работа — т.е. да се обличаме.

Когато свърши с телефона, той започна да притичва до вратата на моята стая, после до вратата на стаята на Дороти, като плачеше и си приказваше нещо, но вече не ни беше интересен и спряхме да му обръщаме внимание.

После на вратата високо се почука и чухме как той се втурна да отвори, затова отидохме в салона да видим какво става и видяхме наистина цяла картинка — още един французин. Новият французин се втурна вътре и изкрещя: „Татко!“ — и го разцелува. Изглежда, това беше синът му, понеже синът му е негов съдружник в адвокатския бизнес. А после неговият татко дълго му говори и посочи мен и Дороти. И тогава синът ни погледна и високо изкрещя и каза на френски: „Maу рара, elles sont sharmant“. Та, изглежда, каза на татко си на френски, че сме очарователни. И тогава Мосю Брусар спря да плаче и си сложи очилата и ни погледна. А синът му повдигна щорите, та да може татко му по-добре да ни огледа. И когато таткото свърши да ни оглежда, наистина му стана много приятно. И целият разцъфна в усмивка, и ни оципа по бузите, и продължи да повтаря „sharmant“, понеже това на френския език означава „очарователни“. И след това синът му проговори на английски и той наистина — говори английски добре като американец. И ни каза, че татко му му се обадил по телефона да дойде, понеже ние, изглежда, не сме разбирали това, което татко му се опитвал да ни каже. И, изглежда, през цялото време Мосю

Брусар ни е говорил на английски, но ние, изглежда, не разбираме точно този английски. А Дороти каза: „Ако това, което татко ти приказваше, е английски, тогава трябва да ми дадат златен медал за моя гръцки“. Синът каза това на татко си и таткото се разсмя много, много високо, и ощипа Дороти по бузата и му беше много, много приятно, въпреки че си правехме майтап с него. И тогава двете с Дороти попитахме какво е искал татко му да ни каже, когато ни е говорил на английски. И синът каза, че ни е разправял за клиентката си лейди Франсис Бийкмън и че е плакал, понеже си е мислил за нея. А Дороти каза: „Ако плаче, когато си помисли за нея, тогава какво прави, като я види?“. И тогава синът обясни на татко си какво каза Дороти и Мосю Брусар се разсмя още по-високо, целуна ръка на Дороти и каза, че след всичко това наистина трябва да изпием едно шише шампанско заедно. И отиде на телефона и поръча шампанско.

После синът каза на татко си: „Защо не поканим тези очарователни дами във Фонтебло?“. И таткото каза, че това ще бъде очарователно. Тогава аз казах: „Как ще ви различаваме, понеже, ако и в Париж е като в Америка, вие и двамата трябва да сте Мосю Брусар“. И тогава се сетихме, че можем да ги наричаме на малко име. И, изглежда, името на сина е Луи, та Дороти каза: „Чух, че тук в Париж всички Луи имат номер“. Понеже все чуваме някой да говори за Луи XVI, който, изглежда, е в бизнеса със стари мебели. Искам да кажа, че много се изненадах, като чух Дороти да говори така исторически. Може би въпреки всичко тя наистина се образова. Но Дороти каза на Луи да не се мъчи да се сети за номера си, понеже Дороти го е преценила, още щом влязъл. И, изглежда, че таткото се казва Робер, което означава Робърт на френски. А Дороти се сети за своите 25 франка я каза на Робер: „Майка Ви добре си е знаела граматиката, като Ви е нарекла с това име“.

И после Дороти каза, че нямаме нищо против да отидем във „Фонтебло“ с Луи и Робер, ако обаче Луи си свали жълтите велурени панталони с розови перлени копчета. Понеже, както каза Дороти: „Смехът си е смях, но не мога непрекъснато все да се смея!“. Изглежда, Луи наистина винаги прави, каквото му кажеш, понеже веднага си свали панталоните, но тогава видяхме чорапите му. А когато видяхме чорапите му, видяхме, че са в шотландско каре с малки пъстроцветни дъгички. И Дороти ги погледа известно време и доста се

обезкуражи, и каза: „Ами Луи, изглежда, най-добре пак да си обуеш панталоните!“.

И тогава Леон, нашият приятел келнер, донесе шампанското. И докато той го отваряше, Луи и Робер доста си поговориха на френски, и мисля, че ще трябва непременно да разбере какво са си казали, понеже може да е за диамантената диадема. Защото френските джентълмени са много, много галантни, но според мен едно момиче не може да им има доверие. Та при първа възможност ще попитам Леон за какво си говореха.

После ходихме във „Фонтебло“, после в Момарт, та се прибрахме доста късно, но наистина прекарахме чудесен ден и нощ, въпреки че не ходихме по магазините и нищо не си купихме. Но наистина смятам, че трябва повече да ходим по магазините, понеже, изглежда, Париж е най-вече за това.

1 май

Тази сутрин извиках Леон и го разпитах за какво си приказваха на френския език Луи и Робер. Излезе, че са казали на френски, че ние много, много ги привличаме, понеже те наистина смятат, че сме много, много очарователни и че те от много отдавна не са виждали такива очарователни момичета, и че ще ни канят много да излизаме с тях, и че ще пишат разноските за сметка на лейди Франсис Бийкмън, понеже ще търсят удобен случай да откраднат диамантената диадема. И после казали, че дори и да не успеят да я откраднат, ние сме били толкова очарователни, че за тях ще бъде истинско удоволствие да излизат с нас, дори и да не успеят да я откраднат. Така че, каквото и да стане, те нищо не губели. Понеже, изглежда, лейди Франсис Бийкмън с удоволствие ще плати всички сметки, когато ѝ кажат, че е трябвало много да излизат с нас и да дебнат сгоден случай да я откраднат. Понеже лейди Франсис Бийкмън е от този род богати дами, които за нищо друго не харчат пари, освен за съдебни дела. И че тя наистина няма да има нищо против да похарчи тези пари, понеже нещо, което или аз, или Дороти сме ѝ казали, изглежда, много я е ядосало.

И тогава аз реших, че е време да седна и да помисля, и наистина доста се размислих. И казах на Дороти, че съм решила да сложа истинската диамантена диадема в сейфа на „Риц“ и да купя от

бижутерския магазин една фалшива — от онези, дето се наричат „paste“. И после ще я оставя да се въргаля наоколо, та да видят Луи и Робер колко съм разпиляна и така много да се окуражат. А когато излизаме с Луи и Робер, мога да я нося в чантичката си навсякъде с мен, та да могат Луи и Робер винаги да знаят, че могат да я откраднат.

И така двете с Дороти ще можем да ги заведем по магазините и да ги накараме да похарчат много пари, а щом започнат да се обезкуражават, аз ще отворя чантичката, та да могат да зърнат фалшивата диамантена диадема и пак да се окуражат, та да похарчат още пари. А накрая дори мога да ги оставя да я откраднат, понеже са наистина очарователни джентълмени, и аз наистина искам да им помогна. И ще е наистина забавно да я откраднат и да я дадат на лейди Франсис Бийкмън, и тя ще трябва да им плати много пари, а после ще разбере, че диадемата е фалшива. Понеже тя никога не е виждала истинската диамантена диадема и фалшивата наистина ще я заблуди поне докато Луи и Робер си получат всичките пари за цялата тая трудна работа, която са свършили, фалшивата диадема ще струва само около 65 долара, а какво са 65 долара, щом ще можем двете с Дороти да обиколим всички чудесни магазини и да получим чудесни подаръци, които са дори по-чудесни заради това, че лейди Франсис Бийкмън ще плати за тях. И ще ѝ бъде за урок да не приказва неща като това, дето каза на две американски момичета, които са сам-сами в Париж и нямат с тях джентълмен, който да ги защити.

А когато разказах на Дороти всичко това, тя ме погледна и пак ме погледна, и каза, че според нея умът ми е наистина цяло чудо. И каза, че ѝ прилича на радио, понеже можеш да го слушаш дни наред и да се обезкуражиш, но точно, когато се наканиш да го треснеш в стената, чуваш някой шедьовър.

После се обади Луи и Дороти му каза, че ще е чудесно те двамата с Робер да ни заведат по магазините утре сутринта. Луи попита татко си и татко му каза „добре“. И после ни попитаха дали искаме да отидем с тях довечера да гледаме едно представление, което се казва „Фоли Бержер“. И той каза, че всички французи, които живеят в Париж, обожават нас, американците, понеже така имат оправдание да отидат във „Фоли Бержер“. И тогава ние казахме, че ще отидем с тях. А сега двете с Дороти отиваме да купим фалшивата диадема, а също и

да погледаме по магазините и да си изберем къде да ни заведат утре Луи и Робер.

Аз наистина вярвам, че, в края на краищата, всичко се оправя, понеже всъщност ние наистина имаме нужда от някой джентълмен, който да ни развежда из Париж, докато дойде г-н Айсмън, а не можем да излизаме с някой привлекателен джентълмен, защото г-н Айсмън настоява да излизам само с джентълмени с ум. И казах на Дороти, че въпреки че Луи и Робер не изглеждат толкова умни, можем да кажем на г-н Айсмън, че ни учат на френски. И макар, изглежда, още да не съм научила френския, вече почти се научих да разбирам английския на Робер, така че, когато Робер говори пред г-н Айсмън и аз разбирам какво казва, г-н Айсмън сигурно ще си помисли, че вече знам френски.

2 май

Снощи ходихме във „Фоли Бержер“ и беше наистина божествено. Там е много, много артистично, защото някои от момичетата са голи. И едно от тези момичета е приятелка на Луи и той каза, че тя била много, много мило момиче и че била само на 18. И тогава Дороти каза: „Сигурно те лъже! Как иначе може едно момиче толкова много да си изцапа коленете само за 18 години?“. И тогава Луи и Робер се разсмяха много, ама много високо. Искам да кажа, че Дороти се държа много неизискано във „Фоли Бержер“. Но според мен, когато момичетата са голи, това е много, много артистично и ако имаш артистични мисли, ще си помислиш, че това е много красиво, и аз наистина никога не бих се смяла на такова артистично място като „Фоли Бержер“.

За „Фоли Бержер“ си бях сложила фалшивата диамантена диадема. Тя би заблудила дори и някой експерт и Луи и Робер не можеха да откъснат очи от нея. Но аз не се тревожех, понеже я бях привързала наистина много, много здраво. Искам да кажа, че би било фатално, ако се доберат до нея, преди двете с Дороти да сме ги развели по всички магазини.

Тази сутрин сме готови да излезем по магазините и Робер е много свеж и дойде доста рано, и сега е в салона с Дороти и чакаме Луи. А аз оставих диамантената диадема на масичката в салона, та да види Робер колко съм небрежна, обаче Дороти го държи под око. Явно

току-що дойде и Луи, понеже го чух, че целува Робер. Искам да кажа, че Луи вечно целува Робер и Дороти му каза, че ако не спре, хората може и да си помислят нещо за него.

А сега трябва и аз да отида при тях и ще сложа диадемата в чантичката си, та да знаят Луи и Робер, че е винаги под ръка. И така, тръгваме по магазините и ми се ще почти да се усмихна, като си помисля само за лейди Франсис Бийкмън.

3 май

Вчера наистина бе чудесен ден! Искам да кажа, че Луи и Робер ни купиха чудесни подаръци. Но после франковете, които носеха със себе си, започнаха да се свършват и те започнаха да се обезкуражават, но щом ги видех, че се обезкуражават, аз давах на Робер да ми подържи чантичката, докато мерех някоя блузка. И така той много се окуражаваше, но, разбира се, Дороти го държеше под око, та не му се отдаваше удобен случай. Но дори и само това, че я държеше, много го окуражаваше.

И след като им се свършиха всичките франкове, Робер каза, че трябва да се обади по телефона и предполагам се обади на лейди Франсис Бийкмън, и тя сигурно с каза „добре“, понеже Робер ни остави в едно кафене, понеже той трябвало да свърши една работа, и когато се върна от тая работа, като че имаше доста повече франкове. И после те ни заведоха на обяд, а след като обядвахме, още малко се разходихме по магазините.

Но въпреки всичко, наистина научавам доста френски. Например, ако искам за обяд пиле с грах, просто трябва да кажа „птипас“ и „пулей“. Френският всъщност е много лесен — например французите използват думата „шейх“ за всичко, а ние, изглежда, я използваме само за джентълмен, който прилича на Рудолф Валентино.

Докато пазарувахме следобед, видях как Луи дръпна Дороти в един ъгъл и дълго ѝ шепна нещо. А после видях как Робер я дръпна в друг ъгъл и дълго ѝ шепна нещо. Когато се върнахме в „Риц“, Дороти ми каза какво са ѝ шепнали. И излезе, че когато Луи ѝ е шепнел, той ѝ е казал, че ако тя открадне диамантената диадема и му я даде тайно от татко му, той ще ѝ даде 1000 франка. Понеже, изглежда, лейди Франсис Бийкмън наистина е вложила цялата си душа в тая работа и е

готова добре да плати, понеже е много ядосана. А когато една лейди се ядоса толкова, тя просто става като всяка друга жена с фиксидея в главата. Та ако Луи успее да я вземе, без да знае татко му, всичките пари ще са само за него. Но, изглежда, по-късно, когато Робер шепнеше на Дороти, той ѝ е направил същото предложение, но срещу 2000 франка, и ѝ е казал, че Луи не бива нищо да разбере, за да получи Робер всичките пари само за себе си. А аз смятам, че ще е наистина чудесно Дороти да спечели малко пари, понеже това може да я направи по-амбициозна. И затова утре сутринта Дороти ще вземе диамантената диадема и ще каже на Луи, че я е откраднала, и после ще му я продаде. Но първо ще го накара да ѝ даде парите, а след това, точно когато му подава диамантената диадема, аз ще вляза в стаята и ще кажа: „А, ето къде била диамантената ми диадема! А пък я търсих къде ли не“. И ще си я прибера. После тя ще му каже, че най-добре да не му връща парите, понеже пак ще я открадне следобед. А следобед ще я продаде на Робер и аз наистина смятам, че трябва да му я оставим. Понеже Робер много ми харесва. Той наистина е много мил възрастен джентълмен и е чудесно, че толкова много се обичат със сина му. Понеже, въпреки че за един американец е необичайно да гледа как един френски джентълмен винаги целува татко си, аз наистина мисля, че това е чудесно и че ние американците само бихме спечелили, ако американските бащи и синове се обичаха малко повече — като Луи и Робер например.

Двете с Дороти вече имаме много прекрасни чантички и чорапи, кърпички и шалчета и други неща, и много сладки вечерни рокли, целите покрити с фалшиви диаманти и наистина, според мен, едно момиче изглежда много сладко, когато цялото е покрито с фалшиви диаманти.

5 май

Вчера сутринта Дороти продаде фалшивата диамантена диадема на Луи. После си я взехме обратно. Следобед всички отидохме във Версай. Луи и Робер страшно се зарадваха, че няма повече да ходим по магазините — сигурно лейди Франсис Бийкмън наистина смята, че почти всяко нещо си има граници. Аз накарах Луи да се разходи с мен, та да може Дороти да я продаде на Робер. И после тя я продаде на

Робер. И после той си я прибра в джоба. Обаче на връщане аз взех да премислям нещата и реших, че въпреки всичко не е лошо едно момиче да има и фалшива диамантена диадема, особено ако това момиче много се разхожда из Париж с обожатели, които са от френско потекло. А и, в края на краищата, не смятам, че едно момиче трябва да насърчава Робер да краде от две американски момичета, които са сам-сами в Париж, и нямат джентълмен, който да ги закриля. И аз попитах Дороти той в кой джоб си я е сложил, седнах до него в колата на връщане и си я прибрах.

После вечеряхме в един много специален ресторант. Робер си сложи ръката в джоба и тогава се разкрещя. Изглежда си беше загубил нещо и двамата с Луи изнесоха едно от обичайните си представления с много крясъци и ръкомахане. Но Луи каза на татко си, че не я е откраднал той. После Робер се разплака, че синът му може да открадне нещо от джоба на татко си. И когато двете с Дороти повече не можехме да издържаме, аз всичко им казах. Наистина съжалих Робер и затова му казах да не плаче, понеже това е само имитация и после им я показах. И после Луи и Робер ни погледнаха и сякаш онемяха. Та предполагам повечето момичета в Париж не могат да се мерят по ум с нас, американските момичета.

И след като всичко свърши, Луи и Робер, изглежда, бяха толкова потиснати, че наистина ги съжалих. И ми хрумна нещо: казах им, че утре всички можем да отидем във фалшивия бижутерски магазин и там те могат да купят друга фалшива диамантена диадема за лейди Франсис Бийкмън, и могат да помолят продавача да напише на бележката, че това е чантичка, и така ще могат да я прибавят към сметката на лейди Франсис Бийкмън. Понеже лейди Франсис Бийкмън никога не е виждала истинската диамантена диадема. Тогава Дороти се обади и каза, че що се отнася до познанията на лейди Франсис Бийкмън за диамантите, човек може да я излъже с парченце лед, само че, разбира се, то ще се стопи. И после Робер ме погледна, и пак ме погледна, и се наведе и ме целуна по челото наистина с голямо благоговение.

След това четиримата прекарахме чудесна вечер. И е чудесно, че така добре се разбираме и че имаме такова платоническо приятелство с Луи и Робер. Понеже, разбира се имаме нещо много общо, особено като се сетя за лейди Франсис Бийкмън.

Те ще поискат от нея да им плати доста пари, когато ѝ дадат фалшивата диамантена диадема. И аз казах на Робер, ако тя недоволства, той да я попита дали знае, че докато бях в Лондон, сър Франсис Бийкмън всеки ден ми е пращал орхидеи за десет лири. Понеже това така ще я вбеси, че с удоволствие ще плати почти всякаква цена за диамантената диадема.

А когато лейди Франсис Бийкмън им плати всичките пари, Луи и Робер ще ни дадат вечеря в наша чест. А в събота, когато дойде г-н Айсмън, ние с Дороти ще го накараме да даде вечеря на Луи и Робер в тяхна чест, заради това, че толкова много ни помагаха на нас — две американски момичета сам-самички в Париж, които дори не могат да говорят на френския език.

Луи и Робер ни поканиха да отидем с тях на забава в къщата на сестра им, но Дороти каза по-добре да не ходим, понеже вали, а ние и двете имаме чисто нови чадъри, които са много сладки. И Дороти каза, че не би си и помислила дори да остави чисто нов чадър в антрето на къщата на една френска лейди, а когато си на забава, не е приятно през цялото време да си стискаш чадъра в ръка. Та по-добре да не ходим. Затова се обадохме на Луи и му казахме, че ни боли глава, но все пак му благодарихме за цялото му гостоприемство. Понеже гостоприемството на всички французи като Луи и Робер към нас, две американски момичета, прави Париж наистина божествен.

---

[1] Paste (англ.) — зашлевявам, напердашвам. — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи: Eyefull tower (англ.) — кула, която ти пълни очите. — Бел.прев. ↑

[3] Монмартр. — Бел.прев. ↑

[4] Уилям (Бил) Харт — легендарен актьор от каубойските филми, известен още с това, че се опитвал да направи кариера в мюзикховете, като пеел на кон. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

В ЦЕНТЪРА НА ЕВРОПА

16 май

Не съм си писала в дневника от доста време, понеже г-н Айсмън пристигна в Париж, а когато г-н Айсмън е в Париж, ние май винаги правим все едно и също.

Искам да кажа, че ходим по магазините, после на представление, после в Монмартр и когато едно момиче е с г-н Айсмън, всъщност нищо не се случва. Аз дори спрях да се опитвам да науча френски, понеже смятам, че най-добре да оставя френския на тези, които нищо друго не могат да правят, освен да говорят френски. Накрая г-н Айсмън сякаш изгуби всякакъв интерес към магазините. Освен това чу, че във Виена имало за продан много евтино някаква фабрика за копчета, и тъй като е от тая професия, г-н Айсмън реши, че ще е добре да има фабрика за копчета във Виена. И замина за Виена, като каза, че не искал никога повече дори да чува за „Рю дьо ла Пе“^[1]. И каза още, че според него Виена ще се отрази добре на ума на едно момиче и ни повика двете с Дороти да отидем при него във Виена, за да научим нещо ново. Понеже г-н Айсмън повече от всичко друго, например да ходя по магазините, желае да се образовам.

А току-що получих телеграма и в нея г-н Айсмън казва двете с Дороти да вземем ориенталския експрес^[2], понеже наистина трябва да видим Центъра на Европа, понеже едно американско момиче може много да научи там. А Дороти каза, че щом г-н Айсмън настоява да видим Центъра на Европа, тя се лови на бас, че в целия Център на Европа няма улица като „Рю дьо ла Пе“.

И така утре ще вземем ориенталския експрес. Според мен е наистина много необичайно две американски момичета като мен и Дороти съвсем сами да вземат ориенталския експрес, понеже изглежда в Центъра на Европа говорят други езици, освен френски, които ние не разбираме. Но мисля, че почти винаги ще се намери някой

джентълмен, който да се погрижи за две американски момичета като нас с Дороти, които са сам-самички и пътуват за Центъра на Европа, за да се образуват.

17 май

Вече сме на ориенталския експрес и, изглежда, всичко е много необикновено. Станахме с Дороти тази сутрин и погледнахме през прозореца на нашто купе и беше много, много необикновено. Понеже видяхме ферми и много момичета, които като че хвърляха малки купи сено отгоре върху големи купи сено, докато мъжете им седяха на една маса под едно голямо дърво и пиеха бира. Или пък мъжете им седяха по оградите, пушеха лула и ги наблюдаваха. Ние с Дороти видяхме две момичета, които, изглежда, оряха цялата земя само с помощта на една крава, и Дороти каза: „Май сме вече малко прекалено далеч от Ню Йорк. И май Центърът на Европа не е място за момичета като нас!“. И тогава много се разтревожихме. Аз много се разстроих, понеже, ако г-н Айсмън смята, че ние американските момичета точно това трябва да научим, аз наистина мисля, че е много потискащо. И нямам никакво желание да се запозная с някой джентълмен, роден и отгледан в Центъра на Европа. Искам да кажа, че колкото повече пътувам и колкото повече други джентълмени срещам, толкова по-добри ми се струват американските джентълмени.

А сега ще се облека и ще отида във вагон-ресторанта да се огледам за някой американски джентълмен и да завържа разговор с него, понеже наистина съм толкова потисната. А Дороти непрекъснато се опитва да ме разстрои, като все повтаря, че сигурно ще свърша в някоя ферма в Центъра на Европа с някое рало. Понеже шегите на Дороти са наистина много неизискани и мисля, че ще се почувствам много по-добре, ако отида във вагон-ресторанта да обядвам.

* * *

Ами бях във вагон-ресторанта и се запознах там с един джентълмен, който, изглежда, е чудесен американски джентълмен. Искам да кажа, че бе голяма случайност, понеже ние момичетата

толкова много сме слушали за Хенри Спофърд и това наистина беше самият Хенри Спофърд, който е от известната фамилия Спофърд — една много, много известна стара фамилия, която е много, много богата. Но г-н Спофърд не е като повечето богати джентълмени, ами непрекъснато работи за благо на другите и фотографията му е непрекъснато във всички вестници, понеже той непрекъснато критикува всички пиеси, които са вредни за морала на хората. И всички ние момичетата си спомняме, когато той бил на обяд в „Риц“ и срещнал там един свой приятел, който обядвал с Пеги Хопкинс Джойс и представил Пеги Хопкинс Джойс на г-н Спофърд и г-н Спофърд им обърнал гръб и си тръгнал. Понеже г-н Спофърд е много, много известен презвитерианец и наистина е прекалено много презвитерианец, та да се запознава с Пеги Хопкинс Джойс. Искам да кажа, че е необикновено да видиш джентълмен, който е такъв млад джентълмен като г-н Спофърд, който да е презвитерианец, понеже, когато повечето джентълмени са на 35, умът им почти винаги е в други неща.

И когато видях не някой друг, а известния г-н Спофърд, аз наистина много се развълнувах, понеже всички ние момичетата винаги се опитваме да се запознаем с Хенри Спофърд и е много необичайно да си затворена в един влак с него в Центъра на Европа. И си помислих, че ще е много необичайно за едно момиче като мен да се сприятели с джентълмен като г-н Спофърд, който дори и не поглежда едно момиче, ако то не прилича на презвитерианка. А моето семейство в Литъл рок не е чак толкова презвитерианско.

И си помислих, че е най-добре да седна на неговата маса. И после го разпитах за всичките пари, понеже всичките пари, които се използват в Центъра на Европа, са дори по-странни и от франковете, които се използват в Париж. Те, изглежда, се наричат „крони“ и, изглежда, ти трябва много от тях, понеже за един малък пакет цигари отиват 50 хиляди. И Дороти казва, че ако пък искаш цигари с истински американски тютюн, няма да ти стигнат силите да вдигнеш до тезгяха кроните, които трябва, за да платиш за тях. А тази сутрин помолихме кондуктора да ни донесе бутилка шампанско и наистина не знаехме какъв бакшиш да му дадем. И Дороти каза да взема едно от ония неща, дето се наричат „един милион крони“, и тя също ще вземе едно от същите неща и аз ще му подам моето първо, и ако той ме погледне

лошо, тя веднага ще му подаде нейното. И след като платихме за шампанското, аз му подадох моите 1 милион крони и преди да успеем да направим нещо, той се хвърли да ми целува ръка и падна на колене. Та се наложи направо да го избутаме навън от купето. Изглежда, 1 милион крони са достатъчни. И аз разказах на г-н Спофърд, как не сме знаели колко да дадем на кондуктора, когато сме му поръчали шише минерална вода. И тогава го помолих да ми обясни всичко за тези пари, понеже му казах, че по природа съм много пестелива. И беше много необичайно, понеже г-н Спофърд каза, че пестеливостта е неговият любим девиз.

* * *

И после дълго разговаряхме и аз му казах, че пътувам, за да се образовам, и му казах, че с мен пътува едно момиче, което се опитвам да превъзпитам. Понеже рано или късно г-н Спофърд ще трябва да се запознае с Дороти и тогава, може да се почуди какво прави изискано момиче като мен с момиче като Дороти. И г-н Спофърд наистина много се заинтригува. Понеже той обожава да превъзпитава хората и умира да критикува всичко, и е дошъл в Европа да види всички онези неща, които американците идват да гледат в Европа и които всъщност те не бива да гледат, понеже вместо тях трябва да гледат музеите. Понеже, ако ние американците заради това идваме в Европа, по-добре да си стоим в къщи и първо да видим Америка. Та г-н Спофърд си прекарва времето да гледа неща, които са вредни за морала на хората. И той сигурно има много, много здрав морал, иначе всички тези неща, които развалят морала на другите хора, биха развалили и неговия морал. Но, изглежда, не могат да развалят неговия морал и смятам, че е наистина чудесно да имаш такъв здрав морал, и аз казах на г-н Спофърд, че според мен цивилизацията не е това, което би трябвало да бъде, и наистина трябва да намерим нещо друго да я замести.

А г-н Спофърд каза, че следобед ще дойде в нашто купе и ще обсъдим въпроса. Ако, разбира се, майка му няма нужда от него в нейното купе. Понеже майката на г-н Спофърд винаги пътува заедно с него и той никога нищо не прави, без да каже на майка си и да я попита дали може. И той ми каза, че това е причината, че досега не се е

оженил, понеже майка му смята, че модерните днешни момичета не са подходящи за съпруги на млад мъж с толкова много морал като г-н Спофърд. А аз му казах, че наистина мисля точно като майка му, понеже съм старомодно момиче.

И после много се разтревожих за Дороти, понеже тя наистина не е толкова старомодна и може да се изтърве да каже нещо пред г-н Спофърд, което да го накара да се почуди какво прави старомодно момиче като мен с момиче като Дороти. И затова аз му разказах колко ми е трудно да превъзпитам Дороти и че искам той да се запознае с нея, за да ми каже дали наистина смята, че си губя времето да се опитвам да вкарам в правия път момиче като Дороти. После той трябваше да се върне при майка си. А аз наистина се надявам, че пред г-н Спофърд Дороти ще се държи по-образовано, отколкото обикновено.

* * *

Ами г-н Спофърд тъкмо си тръгна, така че наистина дойде да ни посети въпреки всичко. И той ни разказа за майка си и аз наистина много, много се заинтригувах, понеже, ако ние с г-н Спофърд станем приятели, той е от този вид джентълмени, които държат едно момиче да се запознае с майка им. Искам да кажа, че ако едно момиче разбере предварително какъв вид е майката на един джентълмен, то ще знае по-добре какъв вид разговор да води с нея, когато се запознаят. Понеже момиче като мен, за разлика от момиче като Дороти, винаги аха, да се запознае с майките на джентълмените.

Господин Спофърд каза, че трябва много да се грижи за майка си, понеже, както изглежда, умът ѝ никога не е бил особено силен. Тя, изглежда, произхожда от много изискана стара фамилия и когато била малка, я пратили в едно училище, което било специално училище за хора от изискани стари фамилии, които не бивало много да си товарят мозъка. Та тя и до днес не бива много да си товари мозъка и затова има едно момиче, което се нарича „компаньонка“, което ходи навсякъде с нея и се казва мис Чапмън. Понеже г-н Спофърд каза, че по света почти непрекъснато се случва нещо ново, за което не са могли да ѝ кажат в онова училище. И затова сега мис Чапмън ѝ казва. Понеже

откъде ще знае тя какво да мисли за ново нещо като радиото, например, ако не е мис Чапмън да ѝ каже. Тогава Дороти се обади и каза: „Ами това момиче носи огромна отговорност. Понеже какво ще стане, ако мис Чапмън ѝ каже, че радиото се използва, за да си запалиш в него огън, и някой ден, когато ѝ стане студено, тя вземе, че го наблъска с хартии и го запали?“. Но г-н Спофърд каза на Дороти, че мис Чапмън никога няма да направи подобна грешка, понеже тя произхожда от една много, много изискана стара фамилия и е много умна. А Дороти каза: „Ако наистина е толкова умна, хващам се на бас, че в тази изискана стара фамилия е имало градинар, от когото трябва да се пазиш“. И след това ние с г-н Спофърд спряхме да ѝ обръщаме повече внимание, понеже Дороти наистина не знае как да води разговор.

* * *

А ние с г-н Спофърд водихме разговор за морала и г-н Спофърд каза, че бъдещето сега е в ръцете на г-н Блейк — известния областен прокурор, който затваря всички онези места в Ню Йорк, където се продава алкохол. И г-н Спофърд каза, че преди няколко месеца, когато г-н Блейк решил да се опита да стане областен прокурор, той разсипал в умивалника алкохол за хиляда долара. И г-н Блейк казва, че всички трябва да направят така. Тогава Дороти се обади и каза: „Ами той е разсипал алкохол за хиляда долара, за да получи слава и добра работа за един милион долара, а ние, ако го разсипем, какво ще получим?“. Но г-н Спофърд е прекалено умен, та да отговаря на такива глупави въпроси. И той само погледна Дороти с поглед пълен с достойнство, и каза, че трябва да се връща при майка си. И аз наистина много се ядосах на Дороти и затова излязох с г-н Спофърд в коридора и го попитах дали не смята, че само си губя времето да образовам момиче като Дороти, и той наистина мисли, че си го губя, понеже според него момиче като Дороти никога няма да се научи на уважение. Но аз казах на г-н Спофърд, че вече толкова много време съм загубила, че ще ми се пръсне сърцето от мъка, ако не успея. И тогава очите ми се напълниха със сълзи. А г-н Спофърд е наистина много, много състрадателен, понеже като видя, че нямам кърпичка, той извади неговата и ми

избърса всички сълзи. И тогава каза, че ще ми помогне с превъзпитанието на Дороти.

И каза още, че смята, че трябва да слезем от влака на едно място, наречено Мюнхен, понеже било пълно с изкуство, което е много, много образователно. И каза, че той, аз и Дороти ще слезем в Мюнхен, а той ще изпрати майка си направо във Виена с мис Чапмън, понеже и без това според майка му всички градове са еднакви. И така ние ще слезем от влака в Мюнхен, а когато никой не гледа, аз мога да изпратя на г-н Айсмън телеграма. Понеже не смятам, че трябва да казвам на г-н Спофърд за г-н Айсмън, понеже техните сфери са съвсем различни, а когато двама джентълмени имат такива различни сфери, те май нямат нищо общо, което да ги свързва. А аз мога да телеграфирам на г-н Айсмън, че с Дороти сме решили да слезем в Мюнхен, за да видим всичкото изкуство.

И после се върнах при Дороти и ѝ казах, че ако за в бъдеще няма какво да каже, по-добре да не го казва. Понеже въпреки че г-н Спофърд е от такава изискана стара фамилия и въпреки че е презвитерианец, ние с него можем да станем приятели и много да си говорим. Искам да кажа, че г-н Спофърд много обича да говори за себе си, и, както казах на Дороти, това само показва, че и той е като всички останали джентълмени. Но Дороти каза, че според нея това не е достатъчно доказателство. И тя още каза, че може би аз мога и да се сприятеля с г-н Спофърд и особено с майка му (понеже според нея майка му и аз имаме нещо много общо), но че ако някога се сблъскам с мис Чапмън, ме чака пълен провал. Понеже тя я е видяла във вагон-ресторанта и, изглежда, мис Чапмън е от този вид момичета, които носят бяла яка и вратовръзка дори и когато не са на кон. И Дороти още каза, че погледът, който мис Чапмън ѝ хвърлила, докато обядвали, я подсетил за градинаря. Според Дороти мис Чапмън носи три трети от целия мозък на тройката. Понеже, както Дороти каза, всеки джентълмен с ума на г-н Спофърд трябва най-добре да си прекарва времето, като пуска монети в някой музикбокс, но аз дори не си правя труда да отговарям на момиче като Дороти. А сега трябва да се приготвяме да слезем от влака, когато стигнем до Мюнхен, за да разгледаме цялото изкуство там.

19 май

И така, вчера г-н Спофърд, аз и Дороти слязохме от влака в Мюнхен, за да видим цялото изкуство там. Много е лесно всъщност да познаеш, че Мюнхен е пълен с изкуство, понеже за онези, дето предварително не знаят, навсякъде в Мюнхен с големи черни букви е написано „kunst“^[3] и дори ваксаджийниците тук са пълни с изкуство.

Господин Спофърд каза, че непременно трябва да отидем на театър в Мюнхен, понеже даже и театърът бил пълен с изкуство. И затова разгледахме всички програми и всички театри с помощта на един администратор от хотела, който, изглежда, може да ги прочете, понеже на нас не ни говорят нищо. И излезе, че в Мюнхен играят „Кики“ и аз предложих да отидем да гледаме „Кики“, понеже вече сме я гледали в Ню Йорк и така ще знаем за какво става дума, въпреки че не говорят на английски. Та отидохме в Театър за изкуство. Изглежда, че Мюнхен е пълен с немци и фоайето на Театъра за изкуство също бе пълно с немци, които отиваха там през всеки антракт и пиеха бира и ядяха наденица с чесън и твърдо сварени яйца. И се наложи да попитам г-н Спофърд, дали наистина смята, че не сме сбъркали театъра, понеже фоайето май доста мирише. Искам да кажа, че когато миризмата на бира е станала вече антична, наистина много мирише. Господин Спофърд обаче смята, че фоайето на Театъра за изкуство мирише точно толкова, колкото и всички други места в Мюнхен. И тогава се обади Дороти и каза: „Можете да си приказвате колкото си щете, че немците били пълни с изкуство, според мен обаче те са пълни с наденица“.

После влязохме в самия Театър за изкуство. И, изглежда, самият Театър за изкуство мирише даже по-лошо от фоайето на Театър за изкуство. И е украсен с нещо като свински черва, само че окачени по стените и позлатени. Обаче човек всъщност не може да види позлатата, понеже е покрита с доста прах.

После започнаха да играят „Кики“, но това, изглежда, не е същата пиеса, която ние имаме в Америка, понеже в нея, изглежда, се разказва за едно семейство едри немци, които непрекъснато се пречат един на друг. Искам да кажа, че когато сцената е пълна с двама-трима немеца, които са доста едри, те просто не могат да не се пречат един на друг. И тогава Дороти се приказва с един млад джентълмен, който, изглежда, е немски джентълмен, който седеше зад нея и който според

нея ръкопляскаше. Но той всъщност се опитваше да счупи едно твърдо сварено яйце в облегалката на стола ѝ. И той говореше английски с доста голям акцент, който всъщност е немски акцент. Дороти го попита дали Кики вече е излязла на сцената. Той каза, че не е, но че била наистина много красива немска актриса, която дошла чак от Берлин, и че наистина трябва да почакаме и да я видим, дори и нищо да не разбираме. И най-накрая тя се появи. Искам да кажа, че се досетихме, че това е тя, понеже немският джентълмен сръчка Дороти с една наденица. И тогава ние я погледнахме, и пак я погледнахме, и Дороти каза: „Ако бабата на Шуман Хайке^[4] все още не е умряла, ето че я срещаме в Мюнхен!“. И повече не ни се гледаше, а Дороти каза, че наистина не можем да рискуваме живота си просто така, без да знаем здрави ли са основите на сградата, понеже в последното действие Кики припада на сцената. А според Дороти, ако и основите на театъра са антични като миризмата му, ще настъпи цяло природно бедствие, когато Кики падне на сцената. И дори г-н Спофърд доста се обезкуражи, но после се зарадва, понеже се сети, че е 100% американец и че немците наистина си го заслужават заради войната, която са започнали срещу нас, всички американци.

Днес г-н Спофърд ще ме разведе по всички музеи в Мюнхен, които са пълни с изкуство, което наистина трябва да видя. А Дороти каза, че снощи вече е била наказана за всичките си грехове и днес започва нов живот, та ще излезе с немския джентълмен, който я е поканил в най-голямата бирария в света. И Дороти каза, че аз мога да се правя на интелигентна и да се пълня с изкуство, но на нея ѝ стигало да се напълни с бира. Според мен Дороти никога няма да е пълна с друго освен с неизисканост.

21 май

Господин Спофърд, аз и Дороти пак сме във влака и продължаваме за Виена. С г-н Спофърд прекарахме пълн ден да обикаляме всички музеи в Мюнхен, но не искам дори и да се сетя за това. Понеже винаги, когато ми се случи нещо ужасно, се опитвам да бъда добра християнка и просто да не мисля за него, а си казвам, че нищо не се е случило, въпреки че краката още ме болят. Дори и Дороти прекара тежък ден в Мюнхен, понеже немският джентълмен, който се

казва Рудолф, дойде в 11 часа да я заведе на закуска. Но Дороти му каза, че вече е закусила. Но той ѝ каза, че и той вече е закусил веднъж, но е време за втора закуска. И завел Дороти в онази най-голяма бирария, където всички вече ядвали бели наденички с бира, въпреки че било само 11 часа. И след като си изяла белите наденички с бирата, той ѝ предложил да се поразходят. Успели обаче да пресекат само две-три улици и вече станало време за обяд. И се наобядвали добре, а после той ѝ купил голяма кутия шоколадови бонбони с ликьор и я завел на матине. След първото действие обаче Рудолф огладнял и трябвало да отидат във фоайето за сандвичи и бира. Но на Дороти представлението не ѝ харесало и затова след второто действие Рудолф предложил да си тръгнат, понеже и без това станало време за следобедната закуска. А след обилната следобедна закуска Рудолф я поканил на вечеря и Дороти била толкова замаяна, че не успяла да откаже. А след вечерята отишли в една градина, където сервират бира и наденички. Най-накрая обаче Дороти започнала да идва на себе си и го помолила да я заведе в хотела. Рудолф се съгласил, но искал първо да хапнат нещо. И затова днес Дороти се чувства точно толкова обезкуражена, колкото и аз, обаче тъй като тя не е такава християнка като мен, единственото, което ѝ остава, е да страда.

Но въпреки цялото ми християнство, аз наистина започвам да се чувствам доста обезкуражена за Виена. Искам да кажа, че г-н Айсмън е във Виена и просто не виждам как ще успея да прекарам доста време с г-н Айсмън и доста време с г-н Спофърд, без те да се видят. Понеже, изглежда, г-н Спофърд може и да не може да разбере защо г-н Айсмън харчи толкова пари за образованието ми. А и Дороти непрекъснато се опитва да ме разстрои, като казва, че щом мис Чапмън ме види заедно с г-н Спофърд, тя незабавно щяла да изпрати телеграма на семейния психиатър да дойде. И затова трябва да съм изпълнена с християнство и да се надявам, че всичко все някак ще се оправи.

25 май

Засега наистина всичко върви добре. Понеже г-н Айсмън е много, много зает по цял ден с копчетата и всеки ден ми казва да изляза с Дороти, и ние с г-н Спофърд излизаме. А после аз казвам на г-н Спофърд, че не искам да ходя по всички онези места, където се ходи

нощем, а че искам да си легна и да се наспя за утре. И после вечерям с Дороти и с г-н Айсмън и после отиваме на представление и стоим до много късно в едно кабаре — „Червената шапчица“ и аз издържам на всичко това само с помощта на шампанското. Така че, ако си отварям очите и внимавам да не се сблъскам с г-н Спофърд, докато той гледа нещата, дето ние, американците, наистина не бива да гледаме, всичко ще мине добре. И дори успях да накарам г-н Спофърд да спрем да ходим по музеите, понеже, както му казах, предпочитам природата, а когато гледаш природата, гледаш я от файтона в парка и не те заболяват краката. А той вече започва да говори, че искал да се запозная с майка му, тъй че наистина всичко върви добре.

Но вечер ми е много трудно с г-н Айсмън, понеже вечер той винаги е много ядосан, тъй като, изглежда, винаги, когато си уреди среща за онази фабрика за копчета, е време за всички джентълмени във Виена да отидат да седят в кафенето. Или пак всеки път, когато си уреди среща за фабриката за копчета, на някой виенски джентълмен му хрумва идеята за излет и те всички си обуват къси панталони, забождат си по едно перо на шапките и всички тръгват към Тирол. А това много обезкуражава г-н Айсмън. Но ако някой трябва наистина да е обезкуражен, това трябва да съм аз, понеже, когато едно момиче не е мигнало вече цяла седмица, то просто не може да не се чувства някак обезкуражено.

27 май

Ами накрая аз наистина получих нервно разстройство и г-н Спофърд каза, че според него малко момиче като мен, което се опитва да оправи целия свят, има непосилна задача, особено ако иска да започне с Дороти. И той още каза, че във Виена имало един много известен доктор на име д-р Фройд, който можел да разсее всичките ми тревоги, понеже той не предписвал лекарства, ами ги разсейвал с психоанализа. И така вчера г-н Спофърд ме заведе при д-р Фройд и ние проведохме дълъг разговор на английския език. И излезе, че всички хора имат нещо, наречено „задръжки“, което означава, че когато искаш да направиш нещо, не го правиш, а после го сънуваш. Д-р Фройд ме попита какво сънувам, а аз му казах, че май никога нищо не сънувам. Искам да кажа, че през деня толкова си напрегам мозъка,

че през нощта той, изглежда, иска да си почива. Д-р Фройд много се изненада, че нищо не сънувам. И тогава ме разпита за живота ми. А той е много, много състрадателен и, изглежда, знае как да накара едно момиче да се отпусне. Та му разказах неща, които не бих записала дори в дневника си. И после той явно много, много се заинтригува от момиче, което винаги прави всичко, което иска. И ме попита дали някога ми се е искало да направя нещо, но не съм го направила, например нещо наистина жестоко, като да убия някого. И аз казах, че ми се е искало, обаче куршумът само проби дроба на г-н Дженингс. И тогава д-р Фройд ме погледна и пак ме погледна и каза, че това просто не може да бъде! И повика асистента си и ме посочи и дълго му говори на виенския език. И после асистентът ме погледна и пак ме погледна и наистина, изглежда, че съм много специален случай. И тогава д-р Фройд каза, че това, от което имам нужда, е „да култивирам няколко задръжки и добре да се наспя“.

29 май

Положението наистина става напечено. Понеже вчера г-н Спофърд и г-н Айсман бяха и двамата във фойето на хотел „Бристол“, и трябваше да се правя, че не ги виждам и двамата. Искам да кажа, че не е трудно да се правиш, че не забелязваш един джентълмен, но е много трудно да се правиш, че не забелязваш двама джентълмени. И нещо наистина трябва да се случи много скоро, иначе ще трябва да призная, че нещата не вървят съвсем добре.

Днес следобед двете с Дороти имахме уговорка да отидем на чай с граф Салм, само че във Виена това не се казва „чай“, а „uowzer“ и не се пие чай, ами кафе. Искам да кажа, че е наистина много странно да видиш как всички джентълмени във Виена спират работа, за да отидат на „uowzer“ само час след като са обядвали, но всъщност часовникът, изглежда, не е чак толкова важен за виенските джентълмени, освен когато не стане време за кафенето, но това те усещат инстинктивно или пък наистина не се страхуват, че може да сбъркат и да отидат там по-рано. Понеже, както казва г-н Айсман, когато стане време за бизнеса с копчетата, те, изглежда, всички губят всякакъв интерес, а г-н Айсман толкова се нервира, че му иде да се разкреши.

И ние отидохме в кафенето на чай с граф Салм. Но докато седяхме, влезе майката на г-н Спофърд заедно с компаньонката си мис Чапмън и мис Чапмън, изглежда, дълго ме гледа и дълго говори за мен на майката на г-н Спофърд. И аз станах доста нервна, понеже ми се искаше да не бяхме с граф Салм. Искам да кажа, че беше трудна работа да накарам г-н Спофърд да повярва, че се опитвам да превъзпитам Дороти, а ако трябва да се опитам да го накарам да повярва, че се опитвам да превъзпитам и граф Салм, той може да започне да си мисли, че почти всяко нещо си има граници. А майката на г-н Спофърд, изглежда, е глуха, понеже използва слухова тръба, и просто не можех да не чуя доста от думите, с които говореше за мен мис Чапмън, въпреки че не е по етикета да подслушваш някого. Та мис Чапмън, изглежда, каза на майката на г-н Спофърд, че съм „създание“ и че аз съм причината г-н Спофърд толкова да я пренебрегва напоследък. И тогава майката на г-н Спофърд ме погледна и пак ме погледна, въпреки че не е по етикета да гледаш някого. А мис Чапмън продължи да говори и я чух да споменава Уили Гуйн, та мисля, че е поразпитала за мен и наистина мисля, че е разбрала за случая, когато цялата фамилия на Уили Гуйн има дълъг разговор с мен и ме уговори да не се омъжвам за Уили Гуйн срещу 10 хил. долара. Та наистина ми се иска г-н Спофърд най-сетне да ме представи на майка си, преди тя да се е напълнила с разни предрасъдъци. Понеже нещата се натрупват малко по малко и аз вече почти ставам нервна и все нямам време да направя това, което според д-р Фройд едно момиче трябва да направи.

И затова довечера ще кажа на г-н Айсмън, че искам да си легна рано и после ще изляза на дълга разходка с файтон с г-н Спофърд да гледаме природата. Може би тогава той ще каже нещо по-определено, понеже няма нищо по-добро от природата на лунна светлина, което да накара един джентълмен да бъде по-определен.

30 май

И така снощи с г-н Спофърд дълго се разхождахме с файтон из парка, но на виенския език това не се казва парк, а Пратер. Та този Пратер наистина е божествен, понеже е нещо като Кони Айлънд, но същевременно е в гората и е пълно с дървета и има дълъг път, по който човек може да се разхожда с файтон. Така че разбрах, че мис Чапмън

доста е говорила срещу мен. И излезе, че тя наистина е поразпитала за мен и наистина се изненадах, като чух всичко, което е успяла да научи. Обаче не е успяла да разбере, че г-н Айсмън се грижи за образованието ми. И се наложи да кажа на г-н Спофърд, че аз невинаги съм била толкова превъзпитана, понеже светът е пълен с джентълмени, които са вълци, преоблечени в овчи дрехи, които само искат да използват нас, момичетата. И наистина аз доста поплаках. И после му разказах, как бях просто едно малко момиче от Литъл рок, когато за първи път напуснах Литъл рок, и г-н Спофърд се просълзи. И му казах, че произхождам от едно много, много добро семейство, понеже татко е много интелигентен. И казах на г-н Спофърд, че когато напуснах Литъл рок, си мислех, че единственото, към което всички джентълмени се стремят, е да закрилят нас, момичетата, а когато разбрах, че те всъщност не искат чак толкова да ни закрилят, вече бе много късно. И тогава той се разплака. И тогава аз му казах как съм се превъзпитала, като съм чела за него във всички вестници, и как, като съм го срещнала в ориенталския експрес, това явно е било резултат от съдбата. И после аз казах на г-н Спофърд, че според мен едно момиче е по-превъзпитано, ако наистина знае какво значи да не е превъзпитано, отколкото, ако е превъзпитано по рождение. И тогава г-н Спофърд се наведе и ме целуна по челото по начин, пълен с благоговение, и ми каза, че му приличам много на едно момиче на име Магдалена, за което доста се споменава в библията. И той каза още, че и той самият е пъл в същия мъжки хор и че не може да хвърли първия камък срещу момиче като мен.

И така ние се разхождахме из Пратера до доста късно и наистина бе божествено, понеже имаше лунна светлина, и дълго си говорихме за морала, а в далечината оркестърът свиреше „Мама обича татко“. После той ме върна обратно в хотела.

Така че, в края на краищата, всичко се оправи. Понеже тая сутрин г-н Спофърд ми се обади и каза, че искал да се запозная с майка му. А аз му казах, че искам да обядваме с нея насаме, понеже, ако сме само двете, ще можем да си поговорим. И му казах да доведе майка си на обяд в моята гостна в хотела, понеже се сетих, че тук мис Чапмън не може да дойде и всичко да развали.

И той доведе майка си, а аз си бях облякла една много обикновена муселинова рокля, на която специално бях свалила всички

панделки, и си сложих едни черни ръкавици, които Дороти някога е носила във „Фолис“, а обувките ми бяха без токчета. И когато той ни представи, аз ѝ направих доста реверанси, понеже според мен е много сладко, когато едно момиче прави реверанс. А после той ни остави насаме и ние водихме дълъг разговор и аз ѝ казах, че не харесвам всички тези модерни днешни момичета и че съм възпитана по-старомодно. И тогава майката на г-н Спофърд ми каза, че разбрала от мис Чапмън, че не съм чак толкова старомодна. Но аз ѝ казах, че съм толкова старомодна, че винаги съм изпълнена с уважение към по-възрастните и никога не си позволявам да им казвам какво да правят, както мис Чапмън, изглежда, непрекъснато прави.

И после поръчах обяд и си помислих, че малко шампанско ще ѝ дойде добре, и я попитах дали обича шампанско. И излезе, че тя наистина много, много обича шампанско, обаче мис Чапмън мисли, че човек не бива да пие алкохол. И тогава аз ѝ казах, че съм вярваща християнка, а ние всички християни вярваме, че няма нищо лошо по света, така че какво лошо може да има в една малка бутилка шампанско? И, изглежда, тя никога досега не бе поглеждала на въпроса в тази светлина, понеже и мис Чапмън била християнка, но според нея полезна за пиене била единствено водата. А после обядвахме и тя се почувства много, много добре. И тогава аз си помислих, че най-добре да изпием още една бутилка шампанско, понеже, както ѝ казах, съм такава ревностна християнка, че не вярвам, че две бутилки шампанско могат да ни сторят някакво зло. И така изпихме още една бутилка шампанско и тя каза, че, изглежда, мис Чапмън не познава християнството толкова задълбочено като мен.

И тогава аз ѝ казах, че според мен мис Чапмън ѝ завижда заради красотата ѝ. И тя каза, че е точно така, понеже мис Чапмън винаги я кара да носи шапки от черен конски косъм, понеже конският косъм, изглежда, не притиска мозъка. А аз ѝ казах, че ще ѝ подаря една от моите шапки с големи рози по периферията. И я извадих, но не ѝ стана на главата, понеже сега шапките са тесни заради късите коси. И си помислих, че трябва да извадя ножиците и да я подстрижа, но после реших, че за един ден съм направила достатъчно за нея.

Та майката на Хенри каза, че аз наистина съм най-голямото слънце, което някога е имала в живота си, и когато Хенри дойде да я вземе, тя не искаше да си тръгва. А след като я прибра, той ми се обади

по телефона и бе много развълнуван и каза, че иска да ме пита нещо много важно. Така че ще се видим довечера.

А сега трябва да излизам с г-н Айсмън, понеже съм си наумила да направя нещо, което е много, много важно и трябва незабавно да се свърши.

31 май

Ами аз, Дороти и г-н Айсмън сме във влака и пътуваме за Будапеща. Така че аз не се видях с Хенри, преди да замина, но му написах писмо. Понеже си помислих, че няма да е зле, ако той ми напише това, дето иска да ме пита, а не може да ми го напише, ако и двамата сме в същия град. Та му казах в писмото, че трябва да замина след 5 минути, понеже съм разбрала, че Дороти е на ръба на пропастта да стане много неизискана и че ако не я отведа, всичко, което съм направила за превъзпитанието ѝ, ще отиде на вятъра. И му казах да ми пише какво иска да ме пита и да ми го изпрати в хотел „Риц“ в Будапеща.

Беше наистина много, много лесно да накарам г-н Айсмън да си тръгнем от Виена, понеже вчера той ходи да види фабриката за копчета и излезе, че всичките работници не били на работа, а празнували рождения ден на някакъв светец. И изглежда, че всеки път, когато някой светец има рожден ден, те всички спират работа и отиват на рожден ден. Господин Айсмън погледнал календара им и видял, че практически всяка седмица някой светец има рожден ден. Та той реши, че Америка му стига.

А Хенри не може да ме последва в Будапеща, защото майка му се лекува при д-р Фройд, но изглежда, че нейният случай е много по-тежък от моя. Явно на д-р Фройд му е доста трудно с нея, понеже тя, изглежда, не си спомня кое е сън и кое наистина ѝ се е случило. И му разказва всичко и оставя на него да прецени. Искам да кажа, че когато тя му каже, че един много, много красив млад джентълмен се опитвал да флиртува с нея на Пето авеню, той трябва сам да прецени.

И така скоро пак ще сме в хотел „Риц“ и трябва да кажа, че според мен е прекрасно да се намери хотел „Риц“ точно в Центъра на Европа.

1 юни

Вчера получих писмото от Хенри и в него черно на бяло се казва, че те двамата с майка му никога не са срещали момиче като мен и той искал да се омъжа за него. Аз веднага занесох писмото във фотото и там направиха много снимки от него, понеже едно момиче може да загуби писмото на Хенри и тогава няма да му остане никакъв спомен от него. Но според Дороти трябва добре да пазя писмото, понеже снимките не са много ясни.

А днес следобед получих телеграма от Хенри и в нея се казва, че баща му е много, много болен и трябва незабавно да се връщат в Америка и че сърцето му се къса, че не може пак да ме види; и да му отговоря незабавно, та да може спокойно да тръгне за Ню Йорк. И затова аз му изпратих телеграма, че приемам предложението му. А преди малко получих нова телеграма и в нея Хенри казва, че те двамата с майка му са много, много щастливи и че майка му не можела вече да понася мис Чапмън, и че Хенри се надявал, че аз ще реша веднага да се върна в Ню Йорк, за да се грижа за майка му, а пък и според него мога по-лесно да превъзпитам Дороти в Ню Йорк, понеже там има сух режим и не може да се намери почти нищо за пиене.

Та сега трябва да реша дали наистина искам да се омъжа за Хенри. Понеже добре знам какво значи да се омъжиш за джентълмен като Хенри, без предварително добре да обмислиш. Понеже Хенри е от този вид джентълмени, които доста играят по нервите на едно момиче, а когато един джентълмен няма какво друго да прави, освен да играе по нервите на едно момиче, наистина изглежда, че почти всичко си има граници. Понеже когато един джентълмен си има бизнес, той си има кантора и трябва да седи там. А когато работата на един джентълмен е само да се бърка в работата на другите, този джентълмен само се мотае из къщата. И така едно момиче не може наистина да разполага с времето си. А когато Хенри не се мотае из къщата, майка му ще се мотае, понеже тя, изглежда, смята, че аз съм просто като слънце. Та, това е голям проблем и аз, изглежда, съм в голямо затруднение, понеже наистина ще е по-добре, ако Хенри реши, че всъщност не иска да се жени, и изостави момичето и тогава единственото, което момичето може да направи, е да иска обезщетение.

Но смятам, че каквото и да стане, най-добре е двете с Дороти вече да се връщаме в Ню Йорк. И затова ще попитам г-н Айсмън дали иска да ни върне. Всъщност той няма да има нищо против да се върнем, защото иначе аз ще започна да ходя пак по магазините, а това винаги решава въпроса. И през целия път обратно до Ню Йорк ще трябва да се опитам да реша какво да правя. Понеже ние, момичетата, не можем да живеем без идеали и понякога умът ми просто се напълва с романтични мисли и тогава започвам да си мисля, че може би на тоя свят има някой джентълмен, който хем да знае как да се облича и какво да прави, също като граф Салм, хем да има и пари. А когато умът на едно момиче започне да си мисли за такива романтични неща, момичето наистина не знае дали да се омъжи за Хенри или не.

---

[1] Улица с много магазини в Париж. — Бел.прев. ↑

[2] Героинята има предвид „Ориент експрес“. — Бел.прев. ↑

[3] kunst (нем.) — изкуство. — Бел.ред. ↑

[4] Шуман Хайке са всъщност двама души, притежатели на 4–5 театри на Бродуей. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

НАИСТИНА ВСИЧКО ОПИРА ДО УМА

14 юни

Ето че вчера пристигнахме с Дороти в Ню Йорк, понеже г-н Айсмън най-накрая реши да ни изпрати обратно вкъщи, понеже, както той каза, дори и целият му бизнес с копчета няма да стигне, за да ме образова повече в Европа. Така че се разделихме с г-н Айсмън в Будапеща, защото той трябваше да замине за Берлин да навести всичките си гладуващи роднини там, които от войната насам не правят нищо друго, освен да гладуват. Точно преди да отплуваме, получих от него писмо, че е намерил всичките си гладуващи роднини и добре ги е огледал и е решил да не ги взима със себе си в Америка, понеже между тях няма ни един, за когото да не се наложи да доплаща за свръх тегло на парахода.

Тъй че двете с Дороти се качихме на парахода и през цялото време трябваше да си напругам мозъка да реша дали наистина искам да се омъжа за известния Хенри Х. Спoфърд или не, понеже той ме чакаше да пристигна в Ню Йорк и бе толкова нетърпелив, че едва можеше да ме дочака да пристигна в Ню Йорк. Но аз не съм си загубила времето с Хенри, понеже дори и да не се омъжа за него, имам някои негови писма, които ще ми дойдат много, много добре, ако не се омъжа за него. И, изглежда, Дороти доста е съгласна с мен, понеже, както тя казва, има нещо, което е за предпочитане пред Хенри, и то е да бъдеш вдовицата на Хенри, когато си на 18 години.

Та на парахода аз реших да не се занимавам с разни джентълмени, понеже каква е ползата да се запознаваш с разни джентълмени, щом единственото нещо, което можеш да направиш на парахода, е да ги заведеш в единственото малко магазинче, където не се продава нищо по-скъпо от пет долара. А освен това, ако се запозная с някой джентълмен на парахода, той ще поиска да ме изпрати, като пристигнем, и тогава може да се сблъска с Хенри. После обаче чух, че на парахода имало един джентълмен — голям търговец на диаманти от

един град Амстердам. Та се запознах с него и доста се разхождахме заедно, но вечерта, преди да пристигнем, доста се поскарахме и затова, като слизахме, аз дори не го погледнах, а сложих всичките диаманти в чантичката си, та да не се налага да ги обявявам на митницата.

Хенри ме чакаше, понеже бе дошъл от Пенсилвания специално да ме чака. Тяхното имение е в Пенсилвания и баща му е много, много болен в Пенсилвания, така че Хенри трябва да стои там непрекъснато. На пристанището имаше и много репортери и те всички разбраха, че ние с Хенри сме сгодени, и искаха да разберат аз каква съм била, преди да стана годеница на Хенри. Така че им казах, че съм била просто едно момиче от обществото на Литъл рок, щата Арканзас. И много се ядосах на Дороти, понеже един от репортерите я запита кога съм дебютирала в обществото в Литъл рок и Дороти отговори, че 15-годишна съм дебютирала в традиционния уличен карнавал там. Искам да кажа, че Дороти никога не пропуска случай да бъде неизискана, дори и когато разговаря с литературни джентълмени като репортерите.

Хенри ме докара вкъщи с неговия ролс-ройс и по пътя ми каза, че искал да ми подари годежен пръстен, и аз наистина много се развълнувах. И той каза, че е ходил в „Картие“ и е огледал всички годежни пръстени там и след като добре ги огледал, решил, че не са достатъчно хубави за момиче като мен. И после той извади от джоба си една кутийка и аз наистина много се заинтригувах. А Хенри каза, че когато гледал всички онези неприлично големи диаманти, наистина почувствал, че им липсва всякаква романтика, и затова решил да ми подари пръстена си от времето, когато бил в колежа „Амхърст“. И тогава аз го погледнах и пак го погледнах, но съм толкова пълна със самоконтрол, че не казах нищо на тоя етап на играта, ами казах, че това наистина е много, много мило.

А после Хенри каза, че се налагало веднага да замине за Пенсилвания да говори с баща си за нашата сватба, понеже изглежда, баща му желае от сърце тя да не се състои. Тогава аз казах на Хенри, че може би, ако се запозная с баща му, ще спечеля сърцето му, понеже аз, изглежда, винаги спечелвам сърцата на джентълмените. Но Хенри каза, че точно там е бедата, че разни момичета непрекъснато печелили сърцето на баща му и семейството просто не го изпуска из очи — дори и на църква не го пускат сам. Понеже последния път, като отишъл сам на църква, на един ъгъл едно момиче спечелило сърцето му и когато се

прибрал вкъщи, нямал пукната пара и те не му повярвали, че ги е пуснал в подноса в църквата, понеже от 15 години не бил оставял там повече от петак.

Та, изглежда, истинската причина бащата на Хенри да е против сватбата ни е, че той смята, че само Хенри се забавлява и всеки път, когато баща му поиска малко да се позабавлява, Хенри винаги му пречи и дори не му дава да е болен в болницата, където може малко да се позабавлява, а го държи вкъщи и сестрата, дето се грижи за него, е подбрана от Хенри и е всъщност мъж. Та, изглежда, сега той се дърпа, за да си го върне. Но Хенри казва, че цялото му дърпане не може още дълго да трае, понеже е вече на 90 и рано или късно природата си взима своето.

А Дороти казва, че съм много глупава, че си губя времето с Хенри, когато трябва да се запозная с баща му и така цялата работа да се свърши за няколко месеца и тогава ще притежавам на практика целия щат Пенсилвания. Но аз не смятам, че трябва да последвам съвета на Дороти, понеже всички бдят като орли над баща му, а самият Хенри е негов пълномощник, така че от това нищо няма да излезе. А и защо да слушам съветите на момиче като Дороти, което пропътува цяла Европа я се върна само с една гривна!

Хенри прекара вечерта в моя апартамент и после трябваше да се връща в Пенсилвания, за да бъде там в четвъртък сутринта, понеже всеки четвъртък сутрин той принадлежи към един клуб, който цензурира всички филми. И те отрязват всички части във филма, които показват рисковани неща, дето хората не бива да гледат. После слепват всички рисковани части и ги гледат още няколко пъти. Тъй че е наистина трудна работа да откъснеш Хенри от тези негови сбирки и той едвам дочаква да дойде четвъртък сутрин. Понеже, както изглежда, той най-обича да цензурира филми, но след като един филм е вече цензуриран, сякаш губи целия си интерес към него.

След като Хенри си тръгна, аз доста си поговорих с Лулу. И Лулу наистина смята, че трябва да се омъжа за г-н Спофърд въпреки всичко, понеже тя го е изучавала през цялото време, докато ми разопаковаше багажа, и е сигурна, че винаги, щом поискам да се отърва от него, мога просто да го сложа да седне на пода и да му дам едно тесте рисковани френски картички да ги цензурира и така аз ще мога да правя каквото си искам.

Хенри ще уреди да отида в Пенсилвания някой уикенд, за да се запозная с цялата фамилия. Но ако всички те са толкова превъзпитани, колкото е Хенри, това ще бъде голямо изпитание дори за момиче като мен.

15 юни

Вчера сутринта бе голямо изпитание за едно изискано момиче, понеже всичките вестници отпечатаха историята, как ние с Хенри сме сгодени един за друг, но без да споменават, че съм момиче от обществото, с изключение на един вестник и това бе вестникът, който цитира думите на Дороти, че съм дебютирала в уличния карнавал. И тогава аз се обадох на Дороти в хотел „Риц“ и ѝ казах, че момиче като нея трябва да си държи езика зад зъбите в присъствието на репортери.

Изглежда, че разни репортери непрекъснато се обаждат на Дороти, но Дороти каза, че нищо не им казвала, освен на онзи репортер, който попитал от какво са парите ми, и тя му казала: „От копчета“. Ама Дороти наистина не бива да приказва такива неща, понеже, изглежда, доста хора знаят, че г-н Айсмън се грижи за образованието ми, а него цяло Чикаго го знае като Гюс Айсмън — царят на копчетата, тъй че малко по малко някой може да започне да си мисли нещо.

Но Дороти каза, че повече нищо не е казала за дебюта ми в обществото на Литъл рок, понеже Дороти всъщност добре знае, че не съм имала никакъв дебют, понеже точно когато дойде време за дебюта ми, моят приятел г-н Дженингс бе застрелян, а след процеса, когато целият съд ме освободи, бях толкова изтормозена, че не ми беше до дебют.

И тогава Дороти каза: „Защо да не направим един прием и така ще можеш да дебютираш и да ги поставиш всичките на място?“. Дороти е винаги готова за приеми. Но всъщност това е първото разумно предложение, което Дороти някога е правила, понеже според мен всяко момиче, което е сгодено за джентълмен от такава изискана стара фамилия, наистина трябва да бъде дебютантка. И затова ѝ казах веднага да дойде, та да направим план за моя дебют, но ние трябва да го направим тайно, понеже, ако Хенри разбере за моя дебют, той веднага ще пристигне от Пенсилвания и на практика ще развали

забавата, понеже не се иска много, за да развали Хенри една забава — достатъчно е само да дойде.

Та двете с Дороти направихме план. Първо решихме да поръчаме да гравират гравирани покани, но това винаги отнема много време, пък е и глупаво, понеже всички джентълмени, които ще поканим, членуват в клуб „Тенис-ракета“ и просто мога да напиша обява, че давам прием и да помоля Уили Гуйн да я окачи на дъската за обяви в клуба.

И Уили Гуйн я окачи и после ми се обади и каза, че не е виждал подобен ентусиазъм в клуба от боксовия мач между Дъмпси и Фирпо и каза още, че целият клуб ще дойде в пълен състав. Но, изглежда, аз не познавам чак толкова много момичета от обществото, понеже едно момиче, разбира се, не се познава с момичетата от обществото, преди да е дебютирало, а след дебюта всички момичета от обществото му идват на гости. Обаче познавам на практика всички мъже от обществото, понеже на практика те всички членуват в клуб „Тенис-ракета“, тъй че след като мине дебютът ми, единственото, което трябва да направя, за да заема полагащото ми се място в обществото, е да се запозная с техните майки и сестри, понеже вече се познавам с всичките им приятелки.

Но според мен е чудесно на един прием да има много момичета, ако, разбира се, има достатъчно джентълмени, и би било чудесно да дойдат всичките момичета от „Фолис“, но за съжаление не мога да ги поканя, понеже не са от моята среда. Но после премислих нещата и реших, че ако не е по етикета да ги поканя на прием, то е напълно по етикета да ги наема да ни забавляват, а след като свършат с представлението си, могат да се смесят с гостите и така няма да има грешка в етикета.

После звънна телефонът и Дороти вдигна слушалката и, изглежда, беше Джо Сангинети, който е почти официалният контрабандист на уиски за целия клуб „Тенис-ракета“. Той разбрал за дебюта ми и дали можел и той да дойде и да доведе неговия клуб, който е бруклинският клуб „Сребърните капки“ и щял да се погрижи за цялото пиене.

Аз казах на Дороти да му каже, че може да дойде, и тя затвори, преди да ми каже какво точно е казал той, и аз много се ядосах на Дороти, понеже неговият клуб дори не се споменава в списъка на клубовете на висшето общество и затова не му е мястото на дебюта на

едно момиче. Но Дороти каза, че като се развихри забавата, ще трябва да си гениален, за да познаеш кой от кой клуб е. И аз наистина почти съжалих, че поканих Дороти да ми помогне в организирането на дебюта ми, но всъщност по време на прием Дороти е безценна, особено ако дойде полицията, понеже тя винаги знае как да се справи с тях и аз не познавам полицай, който да не се влюби лудо в Дороти. И после Дороти се обади на всички репортери от всички вестници и ги покани на дебюта ми, та да го видят със собствените си очи.

И Дороти каза, че ще се погрижи дебютът ми да бъде на първа страница на всички вестници, дори ако трябва да извършим убийство за това.

19 май

Ами вече трети ден, откак започна дебютът ми, но аз наистина се уморих и снощи отидох да си легна, понеже, изглежда, губя всякакъв интерес към един прием след няколко дни. Дороти обаче никога не губи интерес и когато тази сутрин се събудих, тя точно изпращаше някои от гостите. Дороти, изглежда, има голяма жизненост, понеже тези последни гости бяха гости, които намерихме на Лонг Бийч, когато отидохме да поплуваме там завчера, и те бяха съвсем свежи, а Дороти изкара цялата забава от начало до край, без дори да спре, за да отиде на турска баня, както направиха повечето от джентълмените. Така че дебютът ми беше много необикновен, понеже доста от гостите, които го завършиха, не бяха същите, дето го започнаха, и за едно момиче наистина е необикновено да види на дебюта си толкова много различни видове джентълмени. Та това наистина е много, много голям успех, понеже всичките вестници писаха за моя дебют и се почувствах доста горда, когато видях голямото заглавие на първа страница на „Дейли нюз“:

„Дебютът на Лорелай — истински бум.“

А седмичникът „Зид“ направо каза, че ако такъв прием бележи влизането ми в обществото, те се надяват да са живи да видят това,

което ще направя, когато вече съм преодоляла дебютантската си свенливост и съм заела полагащото ми се място в света.

И наистина трябваше да се извиня на Дороти за Джо Сангинети, понеже той наистина донесе толкова много чудесно пиене, че едва не се удавихме в него. Бе наредил на контрабандистите си да го докарват направо от пристанището и единствената неприятност бе, че после не можеше да ги накара да си тръгнат. Стана дори малък скандал, понеже Уили Гуйн се оплака, че контрабандистите на Джо се отнасяли презрително към членовете на „Тенис-ракета“ и не ги допусkali да пеят в техния квартет. А момчетата на Джо казаха, че момчетата от „Тенис-ракета“ знаят само песни, които са неизискани, а те искат да пеят песни за майката.

И после всички започнаха да се карат, а момичетата от „Фолис“ още от самото начало бяха на страната на контрабандистите на Джо и ги слушаха с просълзени очи. Това обаче накара „Тенис-ракета“ да ревнува и така нататък, и така нататък... докато не дойде полицията.

Но както обикновено Дороти спечели сърцата на цялата полиция. Изглежда, че полицията имаше нареждане от съдията Шулцмайер, който е известният съдия, дето се занимава с всички случаи на нарушение на сухия режим, щом открият забава, дето изглежда истинска забава, да му се обаждат независимо колко е часът, понеже съдията Шулцмайер обожава забавите. И така полицията се обади на съдията Шулцмайер и той пристигна почти светкавично. После и Джо Сангинети, и съдията Шулцмайер се влюбиха лудо в Дороти. Двамата доста се поскараха и съдията каза на Джо, че ако пиенето му си заслужаваше да се пие, той би го конфискувал всичкото, но че не си заслужавало труда да се конфискува, ако човек наистина уважава стомаха си, и че затова той никога няма да падне толкова ниско, че да го конфискува. А когато стана 9 часът сутринта, Шулцмайер трябваше да напусне забавата и да иде в съда да съди всички онези престъпници, които нарушават законите, и трябваше да остави Дороти на Джо и затова бе много, много ядосан.

И аз наистина съжалих всички подсъдими, които е трябвало да се изправят пред съдията Шулцмайер тази сутрин, понеже той, изглежда, е дал на всички по 90 дни и така успя да се върне на забавата още преди 12 часа. И нищо не можа да го откъсне от нея до завчера, когато решихме да отидем да поплуваме на Лонг Бийч, а той, изглежда, бе

изпаднал в безсъзнание, та се наложи по пътя да го оставим в болницата.

И така моят дебют се превърна в сензацията на сезона, понеже втората вечер съвпадна с вечерта, когато сестрата на Уили Гуйн даваше танцова забава в тяхното имение на Лонг Айлънд, и Уили Гуйн каза, че там биело на очи отсъствието на всички джентълмени, които са добра партия за женитба, понеже те всички бяха на моя дебют. Та изглежда, ще стана много известна с приемите си, само ако успея да накарам да стана госпожа Хенри Спофърд.

А тази сутрин се обади Хенри и каза, че вече е безопасно да се запозная с баща му и че ще дойдел да ме вземе следобед, за да ме представи на фамилията и да видя известния исторически дом в Пенсилвания. И после ме попита за дебюта ми, за който, изглежда, някои вестници в Пенсилвания са споменали. Но аз му казах, че дебютът ми е станал малко набързо и че не ми е дало сърцето да го извикам толкова неочаквано и да го откъсна от баща му в такъв тежък момент.

А сега се приготвям за срещата със семейството на Хенри и се чувствам така, сякаш цялото ми бъдеще зависи от това. Понеже, ако се окаже, че не мога да търпя семейството на Хенри дори повече, отколкото не мога да търпя самия Хенри, цялата работа сигурно ще свърши с дело за обезщетение.

21 юни

Ами вече съм при семейството на Хенри в старото имение близо до Филадельфия и започвам да си мисля, че въпреки всичко на този свят има и други неща освен семейството. И започвам още да си мисля, че семейният живот е само за онези, които могат да го понасят. Например в семейството на Хенри винаги се става рано. Всъщност не е лошо да станеш рано, ако има за какво да станеш, но когато едно момиче трябва да стане рано, а няма нищо, което да си заслужава ставането, наистина започва да изглежда, че в това няма никакъв смисъл.

Та вчера всички станахме рано и тогава се запознах с цялото семейство на Хенри, понеже ние с Хенри пристигнахме завчера, но всички вече си бяха легнали, понеже минаваше 9 часът. Тъй че сутринта майката на Хенри дойде да ме събуди за закуска, понеже

майката на Хенри много ме обича и винаги иска да ѝ давам роклите си за модел и обича да бърка из нещата ми, да види какво ново имам. И намери кутия бонбони с ликьор и наистина много се зарадва. Най-накрая обаче успях да се облека, а тя захвърли празната кутия и аз ѝ помогнах да слезе по стълбите към трапезарията.

А там чакаше Хенри със сестра си и така се запознах със сестра му. И изглежда от войната насам тя много се била променила, понеже преди войната и преди да стане шофьор на линейка, тя никога не била носила мъжки ризи и вратовръзки, а сега не могат да я накарат да ги сваля. От примирieto насам сестрата на Хенри, изглежда, започнала да смята, че обикновените женски дрехи са твърде женствени. Та сега не мисли за нищо друго освен за коне и автомобили и ако не е в гаража, единственото друго място, където се чувства добре, е конюшната. И не обръща почти никакво внимание на семейството, а още по-малко на Хенри, понеже, изглежда, според нея умът на Хенри не е достатъчно мъжествен. После започнахме да чакаме да дойде бащата на Хенри, за да прочете библията преди закуска. И тогава се случи нещо, което наистина е цяло чудо. Понеже, изглежда, вече месеци наред бащата на Хенри е в инвалидна количка и мъжът, дето му е сестра, го тика насам-натам. И той го дотика в трапезарията и Хенри каза: „Татко, това е бъдещата ти снаха“. Бащата на Хенри добре ме огледа и направо скочи от количката и проходи! И всички ние много се изненадахме, обаче Хенри не се изненада, понеже добре познава баща си. После всички се опитаха да успокоят баща му и той се опита да прочете библията, но явно умът му не беше в нея и едва можа да хапне нещо, понеже, когато един джентълмен е толкова немощен като бащата на Хенри, силите не му стигат хем да не изпуска от очи едно момиче, хем да гледа в овесената си каша. Накрая Хенри направо се обезкуражи и каза на баща си най-добре да се прибере в стаята му и беше много сърцераздирателно, понеже той плака като дете. И тогава аз започнах да премислям онова, дето Дороти ме посъветва за бащата на Хенри и наистина започвам да мисля, че ако бащата на Хенри успее само да се скрие от всички и остане малко насаме, съветът на Дороти всъщност не е чак толкова лош.

А след закуска всички се приготвихме да ходим на църква, но сестрата на Хенри не ходи на църква, понеже обича да прекарва неделния ден в гаража и да разглобява и сглобява форда. Хенри казва,

че това, което войната е направила от момиче като сестра му, е по-лошо от самата война. И после аз, Хенри и майка му отидохме на църква. После се върнахме от църква и обядвахме и, изглежда, обядът е съвсем като закуската, освен че бащата на Хенри не може да слезе за обяд, понеже като ме видя, го удари такава треска, че се наложи да извикат доктора. Следобед Хенри отиде на религиозно събиране, а аз останах да си почивам с майка му, за да можем след вечеря пак да отидем на църква. Майката на Хенри смята, че съм като слънце и не ме изпуска от погледа си, понеже не обича да остава самичка — като е сама, мозъкът ѝ май въобще не може да работи. И обожава да мери всичките ми шапки и да ми разправя как момчетата от черковния хор не могат да откъснат очи от нея. И, разбира се, трябва да се съгласявам с нея, а е доста трудно да се съгласяваш с някого, ако трябва да се съгласяваш през слухова тръба, понеже рано или късно губиш глас.

А после се оказа, че вечерята е също като обяда, само че дотогава вече не ми беше интересно. Та казах на Хенри, че имам ужасно главоболие и не мога пак да отида на църква, така че Хенри отиде само с майка си, а аз се качих в стаята си и седнах и се размислих, и реших, че животът е твърде кратък, та да го прекарам целия само в гордост със семейството, дори и то да има много пари. Така че най-добре е да измисля някакъв план, та Хенри да реши да не се жени за мен и аз да взема, каквото мога да взема, и да съм доволна.

22 юни

Вчера накарах Хенри да ме качи на влака във Филадельфия, а той да остане във Филадельфия, та да е близо до баща си. И седнах в купето и се размислих, и реших, че е вече време да се отърва от Хенри на всяка цена. И се сетих, че това, което, изглежда, най-много обезкуражава джентълмените, са магазините. Понеже дори и г-н Айсмън, който направо е роден да ходи по магазините и който знае какво точно го чака, често доста се обезкуражава от моето ходене по магазините. И реших, като пристигна в Ню Йорк, да отида направо в „Картие“ и да направя голяма сметка за сметка на Хенри, понеже годежът ни е обявен във всички вестници и сметката на Хенри е вече и моя сметка.

И докато седях и обмислях нещата, на вратата се почука и аз казах „влез“, и той влезе, и това беше един джентълмен, който ме бил виждал в Ню Йорк и винаги искал да се запознае с мен, понеже сме имали много общи приятели. И тогава ми даде визитната си картичка и на нея бе написано името му, и то е г-н Джилбъртсън Монтроуз, а професията му е писател на филмови сценарии. И тогава го поканих да седне и водихме дълъг литературен разговор.

Наистина имам чувството, че вчера бе повратен ден в живота ми, понеже най-сетне се запознах с джентълмен, който е не само артистичен, но освен това има и мозък. Искам да кажа, че той е от онзи вид джентълмени, в чиито нозе едно момиче може дни наред да седи и да слуша, и почти винаги да научи нещо. Понеже, в края на краищата, нищо друго не вълнува едно момиче така, както джентълмен с мозък, особено ако момичето е прекарало няколко дни с Хенри. Та г-н Монтроуз говори и говори през целия път до Ню Йорк, а аз седях и не правех нищо друго, освен да слушам. По мнение на г-н Монтроуз Шекспир е много велик драматург и той смята, че „Хамлет“ е много известна трагедия, а що се отнася до романите, според него почти всеки непременно трябва да прочете Дикенс. А когато стигнахме до въпроса за поезията, той започна да рецитира „Застрелването на Дан Макгрю“ така, че човек почти можеше да чуе изстрела.

После аз помолих г-н Монтроуз да ми разкаже нещо за себе си. И излезе, че се връща от Вашингтон, където е имал среща с българския посланик, за да се опита да накара България да финансира един негов сценарий с голям исторически сюжет, в основата, на който е интимният живот на Доли Медисън^[1]. Изглежда, г-н Монтроуз се познава с доста българи от един български ресторант на Лексингтън авеню и това му е дало идеята да поиска пари от България. Понеже г-н Монтроуз каза, че може да напълни сценария с българска пропаганда. И казал на българския посланик, че само като си помисли колко е невежа американската филмова публика по въпроса за България, му идва да се разплаче.

А аз казах на г-н Монтроуз, че се чувствам наистина нищожна, като говоря с джентълмен като него, който знае толкова много за България, а аз нищо не знам. Господин Монтроуз каза, че според българския посланик обаче, изглежда, нямало нищо, което да свързва Доли Медисън с днешна България, но г-н Монтроуз му обяснил, че

това е понеже и той и понятие си няма от драматична постройка. Понеже г-н Монтроуз може така да нагласи сценария, че да излезе, че Доли Медисън е имала български любовник, който искал да се ожени за нея. И тогава Доли Медисън се замисля какви ще бъдат правнуците ѝ, ако се омъжи за българина, и тогава може да седне и да си представи България през 1925 година. И тогава г-н Монтроуз ще отиде да снима в България. Българският посланик отхвърлил цялото предложение, обаче подарил на г-н Монтроуз една бутилка от българското национално питие. А българското национално питие прилича съвсем на вода и дори на вкус не е много силно, но след около пет минути човек започва да разбира грешката си. Но аз си казах, че ако разбирането на грешката ще ми помогне да забравя това, което преживях в Пенсилвания, наистина съм длъжна заради сама себе си да забравя. И тогава поисках още една чаша.

После г-н Монтроуз каза, че му е много трудно във филмовата професия, понеже всичките му сценарии са много трудни за разбиране. Понеже, когато г-н Монтроуз пише за секса, сценарият е пълен с психология, а когато другите пишат за секса, сценарият е пълен с прозрачни нощници и богато украсени вани. И според г-н Монтроуз, за филмите няма бъдеще, ако не си решат проблема със сексуалните мотиви и не разберат, че една жена на 26 може да има точно толкова много сексуални проблеми, колкото и едно девойче на 16. Понеже г-н Монтроуз обича да пише за светските дами и е против това, някакви си 15-годишни момиченца да играят ролята на светски жени, понеже те не познават въобще живота и дори не са стъпвали в поправителен дом.

И преди дори да усетим, и двамата пристигнахме в Ню Йорк, и аз си помислих как същото това пътуване в ролс-ройса с Хенри ми изглежда като цяло денонощие и точно това ме накара да си кажа, че парите не са всичко, понеже всъщност всичко опира до ума. Та г-н Монтроуз ме закара до къщи и ще обядваме заедно вече всеки ден и ще водим литературни разговори.

И затова трябва да измисля как хем да се отърва от Хенри, хем да нямам неприятности по-късно. И повиках Дороти, понеже Дороти не я бива да заинтригува някой джентълмен с пари, но е пълна с идеи как да се отърве от такъв.

Отпърво Дороти каза, че най-добре да рискувам и да се омъжа за Хенри, понеже според нея той няма да издържи и две седмици и ще се

самоубие. Но аз ѝ разказах за плана си да обиколя всичките магазини и да повикам Хенри, но да ме няма вкъщи, когато той дойде, а тя да е тук и да завърже разговор с него, и да му разкаже за всичките ми покупки и колко съм екстравагантна, и че той ще стигне до приюта за бедни само след година семеен живот с мен.

И Дороти каза да оставя Хенри в нейни ръце и следващия път, когато го видя, ще е в съда и може би дори няма да го позная, понеже тя така ще го е наплашила, че той няма да прилича вече на себе си. И реших да го оставя, в ръцете на Дороти и да се надявам, че всичко ще бъде наред.

10 юли

Изминалият месец сам по себе си беше почти цял дневник и аз трябва най-накрая да призная, че просто съм от онези момичета, на които винаги се случва нещо. И трябва още да призная, че въпреки всичко животът е прекрасен. Понеже през последните няколко седмици се случиха такива неща, че мозъкът на едно момиче почти се завъртва.

На първо място отидох в „Картие“ и си купих чудесен смарагдов пръстен и дълъг наниз перли — все на сметката на Хенри. После се обадох по телефона на Хенри и му казах, че много искам да го видя и той беше много, много доволен и каза, че веднага идва в Ню Йорк.

После казах на Дороти да дойде вкъщи да чака Хенри и да му покаже всичко, което съм купила за негова сметка, и да му каже колко съм екстравагантна и че ставам все по-екстравагантна. И ѝ казах да говори каквото си иска, но да не споменава нищо срещу характера ми, понеже колкото по-неопетнен е той, толкова по-добре ще се развият нещата по-късно. Хенри трябваше да пристигне около 13.20 и аз казах на Лулу да приготви обяд уж за мен и Дороти, а на Дороти казах да му каже, че съм отишла да разгледам руските царски скъпоценности, които някаква руска велика княгиня предлага за продан в „Риц“.

А аз отидох да обядвам с г-н Монтроуз, понеже той умира да ми разказва идеите си и казва, че му приличам на едно момиче на име мадам Рекамие, на което всички интелектуални джентълмени разказвали идеите си, въпреки че около тях течала френската революция.

Та обядвахме чудесно, но аз всъщност никога не забелязвам какво точно ям, когато съм с г-н Монтроуз, понеже, когато той говори, едно момиче може само да слуша. Но докато го слушах, все си мислех за Дороти и се тревожех да не би да отиде твърде далеч и да каже на Хенри нещо, което може после да ми навреди. Най-накрая дори и г-н Монтроуз забеляза и попита какво ме тревожи.

И тогава аз всичко му разказах. А той доста се замисли и ми каза: „Много жалко, че социалният живот на г-н Спофърд сякаш те отегчава, понеже той е идеалният човек, дето може да финансира моя сценарий“. И после г-н Монтроуз каза как от самото начало разбрал, че аз ще съм идеална за ролята на Доли Медисън. А това ме накара да се замисля и казах на г-н Монтроуз, че когато всичко свърши, аз ще имам една доста голяма сума и че ще мога аз самата да го финансирам. Но г-н Монтроуз каза, че ще бъде твърде късно, понеже вече всички филмови корпорации се бият за него и веднага ще го глътнат.

И тогава аз почти изпаднах в паника, понеже изведнъж се сетих, че ако се омъжа за Хенри и същевременно работя в киното, социалният ми живот с Хенри няма да е чак толкова тежък. Понеже, ако едно момиче е ангажирано през цялото време, изглежда, няма да е толкова трудно да издържа компанията на Хенри, когато не е ангажирано. Но тогава се сетих какво прави в този момент Дороти и казах на г-н Монтроуз, че почти се страхувам, че е много късно. Все пак се втурнах към телефона и позвъних на Дороти и я попитах какво вече е казала на Хенри. Дороти каза, че му е показала смарагдовия пръстен и му казала, че това е прищявка и че съм го купила, за да върви със зелената ми рокля, но на роклята имало петно, та съм щяла да дам и роклята, и пръстена на Лулу. И после му показала перлите и му казала, че след като съм ги купила, съм съжалила, че не съм купила розови, понеже белите са толкова обикновени, и затова съм щяла да накарам Лулу да ги изниже и да ги пришие на нощницата ми. А после му казала, че е жалко, че искам да купя руските царски скъпоценности, понеже тя била чувала, че носели нещастие, но че съм ѝ казала, че ако наистина излезе така, просто съм щяла да ги хвърля през лявото си рамо в река Хъдсън по време на новолуние и това ще радвали магията.

И според нея тогава Хенри започнал да става нервен. А после тя му казала колко се радва, че най-сетне ще се омъжа, понеже винаги съм имала такъв лош късмет и всеки път, щом съм се сгодяла, нещо се

случвало с годеника. Хенри попитал какво например. И Дороти каза, че няколко завършили в лудницата, а един се самоубил заради много дългове. И тогава Хенри попитал как са стигнали дотам, а Дороти отговорила, че дотам ги била докарала само моята екстравагантност и чудно, че той нищо не бил чувал за това, понеже било достатъчно само да обядвам в „Риц“ с някой борсов посредник и на следващия ден пазарът паднал главоломно. И тя му каза, че не иска нищо да намеква, но че съм вечеряла с един много, много важен немец в деня преди немската марка да започне да пада.

И аз почти щях да откача и казах на Дороти да задържи Хенри вкъщи, докато аз се върна и всичко му обясня. И чаках на телефона, докато Дороти отиде да пита Хенри дали може да почака. Но тя веднага се върна и каза, че гостната е празна, но че ако побързам, сигурно ще видя облак прах, който лети към гара Пенсилвания, и че това сигурно е Хенри.

Тогава аз се върнах при г-н Монтроуз и му казах, че трябва на всяка цена да хвана Хенри на гарата. И ако някой каже, че направо излетяхме от ресторанта, ще бъде меко казано. Когато стигнахме до гарата, оставих г-н Монтроуз да чака и да си гризе ноктите от напрежение. Но после му извиках да се върне в хотела и да чака да му се обадя.

После тръгнах през влака и намерих Хенри с такова изражение, което никога няма да забравя. А когато ме видя, той сякаш наполовина се смали. А аз седнах до него и му казах, че ме е срам заради самия него и че ако любовта му към мен не може да издържи малкия изпит, който на шега измислихме двете с Дороти, повече не искам да говоря с него. И му казах, че ако не може да различи един истински смарагд от фалшив, купен за 10 цента, то трябва да се срамува от себе си. И му казах, че ако си мисли, че всеки наниз бели мъниста е перли, то не е чудно, че е направил толкова грешна преценка за характера на едно момиче. И после се разплаках заради недоверието му. После той се опита да ме успокои, но аз бях прекалено обидена дори да разговарям с него чак, докато минахме Нюуарк. После обаче Хенри се разплака и това толкова смекчи сърцето ми, че накрая му простих. Така че щом се върна в Ню Йорк, ще трябва веднага да ги върна в „Картие“.

После обясних на Хенри, че искам животът ни да има смисъл и че искам да направя света по-добър. И му казах, че той толкова добре

познава филмовата професия, понеже цензурира всичките филми, че смятам, че трябва да се залови с нея. Понеже му казах, че джентълмен като него наистина го дължи на света — да прави не покварени филми за пример на всички останали филмови корпорации и да покаже на хората какво означава чист филм. И Хенри много, много се заинтригува, понеже никога не му бе хрумвало за това. И после му казах, че може да накара Джилбъртсън Монтроуз да пише сценариите, а той да ги цензурира, а аз да играя във филмите и когато и тримата си свършим работата, ще се получи истинско произведение на изкуството, но по-чисто, отколкото повечето произведения на изкуството.

Така че, когато стигнахме Пенсилвания, Хенри каза, че ще се заеме с това, но че наистина не мисли, че аз трябва да играя във филмите. Но аз му казах, че съм виждала толкова много светски дами да си опитват късмета във филмовата професия, че според мен ще бъде чудесно, ако една от тях най-сетне успее. Така че успях да го уговоря.

А когато стигнахме до имението на Хенри, разказахме всичко на семейството и те много се зарадваха. Понеже това е първият път от войната насам, когато семейството на Хенри има за какво да мисли. Искам да кажа, че сестрата на Хенри наистина прегърна идеята, понеже ще може да се грижи за всички коли и камиони на студиото. Аз дори обещах на майката на Хенри, че ще може да играе във филмите. И смятам, че от време на време можем дори да я показваме отблизо, понеже в почти всеки филм трябва да има и смях. И обещах на бащата на Хенри, че ще го тикаме в количката из студиото и ще му позволим да гледа всички актриси и от това пак щеше да го удари треската. И после се обадох на г-н Монтроуз и му уредих среща с Хенри и г-н Монтроуз ми каза: „Бог да те благослови!“.

И вече почти започнах да вярвам, когато всички ми казват, че съм просто като слънце, понеже всеки, с когото вляза в допир, изглежда, става по-щастлив. Искам да кажа с изключение на г-н Айсмън. Понеже, когато се върнах в Ню Йорк, отворих всичките му телеграми и разбрах, че се връща още на следващия ден с парахода на обяд в „Риц“ и всичко му разказах. И тогава той много, много се разстрои и каза, че едва е успял да ме образова и аз веднага съм хуквала да се омъжвам. Но аз му казах, че всъщност трябва да се гордее с мен, понеже в бъдеще, като ме срещне в ресторанта на „Риц“, като вече съм

съпругата на известния Хенри Спофърд, аз винаги ще му кимам, ако го видя, разбира се, а той ще ме сочи на приятелите си и ще им разказва как той, самият Гюс Айсмън ме е образовал така, че да стигна до това положение. Това много ободри г-н Айсмън и всъщност не ме е грижа той какво ще разправя на приятелите си, понеже те не са от моята среда. И след като свършихме обяда, наистина мисля, че ако не щастлив, то той поне се почувства някак облекчен, особено като се сети за това колко обичам да ходя по магазините.

А след това се омъжих и цялото висше общество на Ню Йорк и Филадельфия дойде на сватбата ми, и всички бяха толкова мили с мен, понеже на практика всеки един от тях е автор на сценарий. И всички казват, че сватбата ми е била много, много изискана. Искан да кажа, че дори и Дороти каза, че съм била много красива, само че тя трябвало да се концентрира и да си мисли за клането на арменците, за да не се изсмее в лицето на всички. А това само показва, че дори и бракът не е свят за момиче като Дороти. След като свърши сватбата, чух, че Дороти приказва с г-н Монтроуз и я чух да му казва, че аз наистина ще стана филмова звезда, ако той ми напише роля, в която да има само три неща — радост, скръб и лошо храносмилане. Така че смятам, че Дороти не ми е чак толкова истинска приятелка, в края на краищата.

Аз и Хенри не заминахме на меден месец, понеже аз му казах, че наистина ще бъде много егоистично от наша страна да заминем нанякъде, когато всички толкова се нуждаят от нас. Понеже трябва да прекарвам доста време с г-н Монтроуз, за да обсъждаме заедно сценария, понеже, както казва той, аз съм просто пълна с идеи.

А за да има Хенри с какво да се занимава, докато ние с г-н Монтроуз работим върху сценария, аз го накарах да организира благотворително дружество на статистиките и те да му разказват за всичките си проблеми, та да може той да им окаже духовна помощ. И това наистина се оказа много, много успешно, понеже и по другите студия в момента няма много работа и статистиките нямат какво друго да правят, а и добре знаят, че ако не членуват в дружеството, Хенри няма да ги наеме в нашто студио. А колкото по-лоши се изкарват те в разказите си, толкова повече му харесва на Хенри. Дороти казва, че била в студиото вчера и че ако някой заснеме сценариите, които тези статистики разправят на Хенри за живота си, и ако успеят да

заобиколят цензурата, филмите ще трябва да започват още от ранното им детство.

И Хенри казва, че аз съм му открила цял нов свят и че никога не е бил толкова щастлив. И наистина, изглежда, че всички, които познавам, никога не са били толкова щастливи през целия си живот. Понеже аз накарах Хенри да разреши на баща си да идва в студиото всеки ден, понеже във всяко студио трябва да има по някой досадник, така че защо това да не е бащата на Хенри? И съм наредила на осветителите да не го осветяват, а да го оставят да се забавлява, понеже му е за първи път. А що се отнася до майката на Хенри, тя се подстрига късо и си направи пластична операция и се готви за ролята на Кармен, понеже някога, през медения си месец, видяла едно момиче на име мадам Калве в тази роля и винаги е имала чувството, че може да я изиграе по-добре. А аз не я обезкуражавам и я оставям да прави каквото си иска. Но нямам време да говоря с осветителите за нея. Сестрата на Хенри пък не е била толкова щастлива от битката при Вердюн, понеже трябва да се грижи за 6 камиона и 15 коня, и казва, че филмовата професия е съвсем като на война. И дори Дороти е много щастлива, понеже, както тя казва, за този един месец се е смяла повече, отколкото някой комик за цяла година. А що се отнася до г-н Монтроуз, мисля, че той е най-щастлив от всички заради истинското разбиране и състрадание, което получава от мен.

И така аз самата съм много щастлива, понеже, в края на краищата, най-прекрасното нещо в живота е да можеш да правиш другите щастливи. А щом всички са щастливи, сега е моментът да завърша дневника си, понеже всъщност съм много заета да обсъждам сценариите с г-н Монтроуз и нямам време за друг вид литературна работа. А и съм толкова заета да грея като слънце в живота на Хенри, че според мен едно момиче не трябва да се опитва да върши нищо повече от това. И наистина мога вече да кажа сбогом на дневника си с чувството, че, в края на краищата, винаги всичко се оправя.

---

[1] Доли Медисън е ушила първия национален флаг на САЩ. — Бел.прев. ↑

Издание:

Анита Лус. Джентълмените предпочитат блондинки...

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-097-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.